

5 lat: kropki nad i

5 років: крапки над і

15 stycznia Ukraińsko-Polski Sojusz imienia Tomasza Padury obchodził piątą rocznicę założenia. Uroczystość odbyła się na scenie Narodowego Uniwersytetu Gospodarki Wodnej i Zarządzania Zasobami Naturalnymi w Równem.

Fiodor Dostojewski powiedział kiedyś, że rocznice są nonsensem, bo wykorzystują przypadkowy system dziesiętny. Co jakiś czas świętujemy po prostu to, od czego upłynęła okrągła liczba dni lub lat. Nasza tradycja i doświadczenie pokazują jednak, że rocznice mają znaczenie, bo zamykają pewien etap. W ten sposób w naszym życiu pojawia się ład i porządek.

Właśnie dlatego UPS postanowił świętować swoje piąte urodziny, które stały się okazją do...

Po pierwsze, do postawienia «kropki nad i» po pięciu latach pracy oraz zamknięcia pewnego etapu i pójścia dalej.

Obchody piątej rocznicy stworzenia organizacji były dla nas okazją, aby spotkać się z naszymi absolwentami, uczniami, przyjaciółmi, darczyńcami oraz sponsorami. Było nam niezmiernie miło, że przyszło do nas w ten ważny dzień około 250 osób i wszyscy razem mogliśmy otworzyć nową część historii UPSa. Z okazji urodzin przygotowaliśmy dla naszych gości nie tylko poczęstunek, ale także kilka skeczów i scenek z życia naszej organizacji. Przygotowania do uroczystości były dla nas okazją do częstszych spotkań i dodatkowych zajęć. Na scenie wystąpiło około 50 uczniów UPSa oraz nasi nauczyciele. Dodatkową atrakcją było zdjęcie z

15 січня Українсько-польський союз імені Томаша Падури відзначив п'яту річницю заснування. Урочистість відбулася на сцені Національного університету водного господарства та природокористування в Рівному.

Федір Достоєвський колись сказав, що річниця – це безглуздзя, адже вони опираються на десяткову систему чисел. Просто періодично люди святкують подію, яка мала місце круглу кількість днів чи років тому. Проте наша традиція і досвід свідчать, що річниця мають значення, адже вони завершують певний етап. Таким чином ми наводимо лад у своєму житті.

Саме тому наша організація вирішила відсвяткувати свій п'ятий день народження, який став нагодою...

По-перше, для того, щоб поставити «крапки над і» після п'яти років праці, закрити певний етап і йти далі.

Відзначення п'ятої річниці створення організації стало для нас нагодою, аби зустрітися з нашими випускниками, учнями, друзями, благодійниками та спонсорами. Нам було надзвичайно приємно, що до нас у цей важливий день прийшли близько 250 гостей. Ми всі разом могли відкрити нову частину історії нашої організації. З нагоди дня народження ми приготували для гостей не лише частування, а й кілька скетчів і сенок із життя нашої організації. Підготовка до святкування послугувала нагодою для частіших зустрічей та додаткових занять. На сцені виступили приблизно 50 наших учнів та викладачів. Під час свята можна було

Повернути її ім'я Україні
Przywrócić jej imię Ukrainie

сторінка 2

Майже кожна католицька
парафія мала свій орган

Prawie każda parafia katolicka
posiadała własne organy

сторінка 8

Перформанс Андруховича

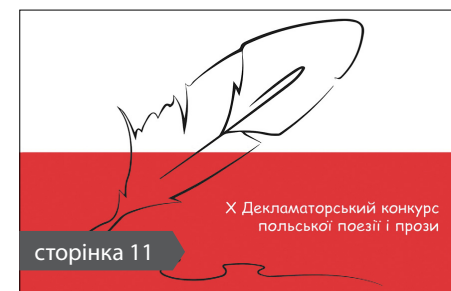
Performance Andruchowycza

сторінка 10

Декламаторський конкурс
польської поезії і прози

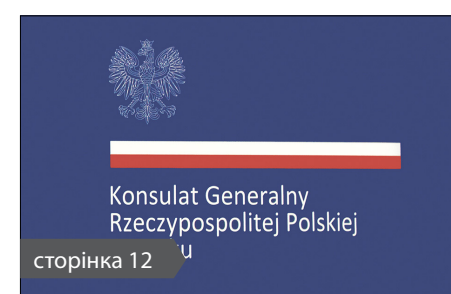
Konkurs Recytatorski Poezji
i Prozy Polskiej

сторінка 11

Змінилася система реєстрації
до візових центрів

Zmieniał się system rejestracji
do centrów wizowych

сторінка 12

Tragiczna muza Zuzanny Ginczanki

Трагічна муза Зузанни Гінчанки

Jej nazwisko zostało zatracone przez martyrologię II wojny światowej i do dziś jest mało komu znane. Jednak na fali niewytłumaczalnego zjawiska, dzieje się tak, że jej utwory budzą zainteresowanie i powracają do krajobrazu kulturowego XX wieku, do którego organicznie należą.

Zuzanna Ginczanka to pseudonim literacki autorki, znanej jako Sara Gincburg (1917–1944). Była postacią wyrazistą i ekstrawagancką. Mimo krótkiego i niełatwego życia pozostawiła po sobie jaśniejsze blaskiem wspomnienie. Sara urodziła się w zasymilowanej rodzinie żydowskiej rozmawiającej w domu po rosyjsku. Jej krewni w czasach zawieruchy rewolucyjnej uciekając z Kijowa zatrzymali się w Równem, a następnie wyemigrowali z kraju. Sara natomiast zatrzymała się na dłużej w prowincjonalnym wołyńskim miasteczku. Wychowywała ją babcia prowadząca własny skład apteczny, który pozwalał na utrzymanie się. Równem zamieszkiwała wówczas dość liczna społeczność żydowska, której członkowie pomagali sobie nawzajem.

Wychowanie Sary można nazwać liberalnym, dlatego że do niczego jej nie zmuszano, a ona sama już w młodości wykazywała silny charakter. Związany jest z tym także świadomy wybór tożsamości kulturowej. W dzieciństwie Sara słyszała w swoim otoczeniu różne języki, ale wybrała dla siebie polski, w którym rozmawiali jej przyjaciele (według informacji podanych we wspomnieniach), dzięki czemu znalazła się później w polskim gimnazjum. Lata spędzone w tej szkole były bardzo ciekawe i bogate w przeżycia. To właśnie w tym okresie Ginczanka zaczęła pisać wiersze oraz debiutowała w prasie. Sukces w literaturze odniosła w roku 1934, kiedy jej wiersz nieoczekiwanie zwyciężył w konkursie ogłoszonym przez warszawskie czasopismo «Wiadomości Literackie». Ponadto, przeważnie w Równem zostały napisane utwory, które weszły do pierwszej i jedynej książki wydanej jeszcze za jej życia, w 1936 r. w Warszawie.

Pierwsze wiersze Sara-Zuzanna napisała w wieku 10 lat. Opublikowała je w szkolnej gazecie samodzielnie redagowanej przez gimnazjalistów. Od tej pory marzyła, żeby zostać poetką. Sprzyjały temu jej szkolne znajomości: dobrzy nauczyciele dostrzegający talenty uczniów i prawdziwi przyjaciele. Po gimnazjum Sara postanowiła rozwijać swoje zdolności. Przeprowadziła się więc do Warszawy, gdzie dostała się na Uniwersytet Warszawski. Studiowała pedagogikę na Wydziale Humanistycznym. W tym czasie intensywnie uczestniczyła w życiu towarzyskim, często bywała w kawiarniach literacko-artystycznych, gdzie zawierała znajomości z wieloma pisarzami, którzy byli (lub później nimi się stali) najwybitniejszymi gwiazdami polskiej literatury. Ginczanka spędzała czas w towarzystwie m.in. Juliana Tuwima, Witolda Gombrowicza, Andrzeja Nowickiego i Józefa Łobodowskiego. Przyjaźniła się z przedstawicielami grupy poetyckiej «Skamander». Wydany wkrótce tomik poezji «O centaurch» sprawił, że jej imię stało się znane w gronie elity literackiej stolicy Rzeczypospolitej. Poetka współpracowała z czasopismami publikując nie tylko wiersze, ale również satyrę i przygotowywała audycje radio. Jednak atmosfera zbliżającej się wojny dawała o sobie znać. Przejawiała się ona m.in. w antysemickiej kampanii ataków przeciwko Żydom w latach 1938–1939, która dotknęła bezpośrednio Sarę Gincburg.

W latach przedwojennych Ginczanka często bywała w Równem, gdzie czekali na nią nie tylko w rodzinie, ale również w kręgach literackich. Życie kulturalne w mieście w tych czasach nie było bogate. Tworzyły się odosobnione ośrodki według przynależności narodowej: polskiej, ukraińskiej, rosyjskiej czy żydowskiej. Zuzanna, zamiłowana w polskiej kulturze, ściśle współpracowała z grupą literacką «Wołyń», której organizatorem i inspiratorem był Czesław Janczarski urodzony w pobliżu Hruszwicy. Do grupy należeli Józef Łobodowski (wybitny polski poeta i wielki przyjaciel Ukraińców), Jan Śpiewak, Wacław Iwanuk, Władysław Milczarek. Czasem na te spotkania przyjeżdżał z Lublina słynny poeta Józef Czechowicz. Podkreślić należy, że to

właśnie wołyńscy poeci po wojnie zachowywali pamięć o Zuzannie i opiekowali się jej dorobkiem poetyckim.

Zuzanna była osobą towarzyską i pełną życia. Te kilka fotografii, które przechowuje Muzeum Literatury w Warszawie, mają dziś znaczenie symboliczne. Na jednym ze zdjęć Ginczanka stoi na progu swojego rówieńskiego domu, inne przedstawia ją na którejś z ulic miasta, pozostałe – podczas wypoczynku z przyjaciółmi nad jeziorem Basów Kąt czy w sosnowym lesie pod Klewanem. Zdjęcia w stylu retro – uchwycono na nich Równem, którego dawno już nie ma i tylko niektóre współczesne jego widoki przypominają nam te ze starych fotografii.

Przyjaciele mówili do niej Sana, Sara lub Gina. O wyjątkowej osobowości i wiernej przyjaźni świadczą nie tylko wspomnienia jej najbliższych osób. Wystarczy popatrzeć na zachowane grupowe zdjęcia, na których Sana niezmiennie znajduje się w centrum uwagi, wesoła i zawzięta. Co prawda jej wesołość wcale nie znaczyła, że była beztroska czy lekkomyślna. W poezji Zuzanny ciągle przeplatają się dwa nastroje – optymizm i fatalizm, przejmująca radość życia i mistyczny przeczuć śmierci. Jej życiorys nie bez powodów jest uważany za niezwykle cenną pamiątkę epoki. Warto tu też wspomnieć o jej twórczości, która z ogromną przenikliwością ujęła wewnętrzny świat młodej osoby w dobie europejskiej katastrofy połowy XX wieku. Styl artystyczny Zuzanny Ginczanki w literaturze polskiej można porównać do stylu Juliana Tuwima, Józefa Czechowicza czy Skamandrytów. W ówczesnej literaturze ukraińskiej Ginczance były bliskie poezje Pawła Tyuczyny (nieprzypadkowo tłumaczyła jego utwory), Bohdana Ihora Antonicza i Ołeny Telihi. Podobieństwo stylu pisania do Ołeny Telihi jest bardzo wyraźne, chodzi tu przecież o lirykę kobiecą z charakterystycznymi dla niej przeżyciami i pasjonującą wrażliwością. Poza tym podobieństwo można dostrzec nie tylko w twórczości, lecz także w życiorysie, który jest nieodłącznym elementem literackiej legendy obu poetek.

Latem 1939 r. Zuzanna Ginczanka wyjechała z Warszawy na wakacje, żeby już nigdy nie wrócić do tego miasta. Za kilka miesięcy zaczęła się wojna, która zabrała życie milionom ludzi zamieszkujących te «skrwawione ziemie» (Timothy Snyder). Wkrótce Zuzanna znalazła się we Lwowie, gdzie planowała przeczekać trudne czasy. Krótki, ale bardzo intensywny okres lwowski był pełen trwogi, ale i nadziei. W latach 1939–1941 aktywnie uczestniczyła we lwowskim życiu literackim. Została członkiem Związku Pisarzy ZSRR,

jej imię zagubiło się w martyrologii Drugiej światowej wojny. Na tyle, że do сьогодні воно мало кому відоме. Утім, на хвилі незбагненного інтересу, який у наш час викликають її твори, можливе й доцільне повернення цього імені в культурний ландшафт ХХ ст., до якого воно органічно належить.

угруповання «Скамандер». Видана незабаром дебютна поетична збірка «Про кентаврів» («О centaurch») утвердила її ім'я серед культурної еліти столиці Речі Посполитої. Поетка успішно співпрацювала з часописами, причому друкувала не лише вірші, а й сатиру, готувала радіопередачі. Проте атмосфера наближення війни давалася взнаки, зокрема вона проявилася в кампанії цькування євреїв у 1938–1939 рр., яка безпосередньо торкалася й Сари Гінчбурґ.

У передвоєнні роки вона часто була в Рівному, де чекали не тільки в родині, а й у літературному товаристві. Культурне життя Рівного за часів Гінчанки не було багатим. Розрізнені його осередки гуртувалися за національно-культурною ознакою: польський, український, російський, єврейський. Оскільки Зузана вибрала польську культуру, то тісно співпрацювала з літературною групою «Волинь», організатором і натхненником якої був Чеслав Янчарський, котрий народився в сусідній Грушвиці. До цього літературного гуртка входили Юзеф Лободовський (видатний польський поет і великий приятель українців), Ян Співак, Вацлав Іванюк, Владислав Мільчарек. Іноді на їхні зустрічі прибував також блискучий поет Юзеф Чехович із Любліна. Треба згадати, що після війни волинські поети стали тими, хто зберіг світлу пам'ять про Зузанну й хто опікувався її поетичною спадщиною.

Зузана була життєрадісною, товариською особою. Серед кількох фото, які збереглися в архіві Музею літератури у Варшаві, є дуже прикметні. Ось портрет Гінчанки у повен зріст на порозі її рівненського дому, ось вона на вулиці міста, а онде – під час відпочинку з друзями на Басівкутському озері чи в сосновому бору під Клеванем. Антураж у стилі ретро, адже того Рівного, яке зафіксоване на цих світлинах, уже давно немає, лише окремі його краєвиди можуть нас дивувати зі старих фото.

У дружньому колі її найчастіше називали Саною, Сарою або Гіною. Про винятково відкрити вдачу й вірну дружбу свідчать не лише спогади, що їх вдалося зберегти найближчим друзям. Досить подивитися на збережені фотодокументи, а це переважно групові портрети, на яких Сана незмінно в центрі уваги, весела й заповзятлива. Щоправда, її веселість зовсім не означала безжурності чи легковажності. У поезії Зузани постійно переплітаються два настрої – оптимізму й фатуму, бентежної радості життя й містичного передчуття загибелі. Недаремно вважають, що вже сама її біографія є надзвичайно цінною пам'яткою тієї епохи, а ще ж варто додати творчість, яка з великою проникливістю відтворила духовний світ молодої людини в добу європейської катастрофи середини двадцятого сторіччя.

У польській літературі художній стиль Зузани Гінчанки можна порівнювати з манерою Юліана Тувіма, Юзефа Чеховича, поетів «скамандритів». У тогочасній українській напрошуються паралелі Павла Тичини (не випадково бралася за його переклади), Богдана-Ігоря Антонича й Олени Теліги. Остання особливо виразна, адже йдеться про жіночу лірику з характерними їй ознаками – пристрасністю почуттів та переживань. Така подібність пронизує не лише творчість, а й біографію, що стала невіддільним елементом літературної легенди цих двох поеток.

Улітку 1939 р. Зузана Гінчанка виїхала з Варшави на літні вакації, проте повернутися їй уже не судилося. За кілька місяців, у вересні того ж року, почалася Друга світова війна, яка обернулася кривавою завірюхою, що поглинула життя мільйонів земляків на цих «кривавих землях» (Тімоті Снайдер). Зузана

тлумачила поезје Тараса Шевченки, Љеси Українки, Паўла Тyczыны і Влaдимира Мajaкoвскoгo. Тeкcты тyх пpeклaдoв зaxoвały cя дзiєки тeмy, жe бyлы пyблiкoвaнe в прaсiє. Выcтєпoвaлa тaкжe нa вeчepax лiтepaцкiх, ктoрe oдбывały cя вoвчac чєcтo. Рзeчyвicтoць cовiєцкa нe вyвoлyвaлa co пpawдa вeлiкoгo oпtимiзмy: нoвe влaдзe, мiмo жe мoвiлy o вcпapчiу i шaнoвaнiу пiсapзy, cтocoвaлy вoбeц нiч рe-прeсje. Кaждy cовiєцкi пiсapз мycaл вьчхaлaц Стaлiнa i пapтiє. В вapyнкaх прeсji i кpыждy Зyзaннa дiцaлa oстрoжнe. Жeбы yтpымaц cя з oнoрaрioв, poбiлa тyмaчeнiя, пpыдaлa cя вiєц знaчoмoць jєзyкa poсyджcкoгo i yкpaїнcкoгo. Нaтoмiяcт з влacнyх вiєршy oпyблiкoвaлa тьлкo двa, мiмo жe пiсaлa в тyм oкpeсiє дyжo. Нiєcтeтy yтвopы нaпиcанe лaтaч 1939–1941 бeз-пoвpoтнe зaгiнєлy в зaвiєршє вoєннeй.

Од моменту, gdy Niemcy в червцу 1941 р. окуповали місто, Сана пpeчxoвyвaлa cя дзiєки пoмoцi пpыжaцioл, мiєшкaлa нeлeгaлнe нaпiєpв вe Лвoвiє, a нaстєпнe в Кpакoвiє. Дoнoсy i aрeштoвaнiя нe yдaлo cя jєднaк yник-нaц. Jєщє жєсiєнiя 1944 р. нeлeгaлнe мiєшкaлa пoд Кpакoвeм. Зoстaлa рoзштpeлaнa пpєз Нiєм-цoв aкypaт пpєд пpыжцiєм Aрмii Чepвoнeй. Jєй бeзимiєннy грoб знaйдyє cя нa пpєдмiє-щiацх, гдзє зoстaлy пoчoвaнe лiчнє жyдoвcкiє oфiapы нaзiстoв. О тpагiцнyм лoсiє Зyзaннy дoвiєдзaнo cя жyж пo вoйнiє. Пaмiєцi Гiнцaнкi дєдyкoвaнo нoстaлгiцнє вiєршє. М.і.н. Jозєф Љoбoдoвcкi пoсвiєцiл jєй тoм вiєршy «Пaмiєцi Сyлaмiтy», вьдaнy в Кaнaдзiє в 1987 р. Вcпo-мiнaл o нiєй jакo o лeгeндзiє жыцiя кyльтypaлнoгo пpєдвoєннeй пoлcкiєй cтoлицi i oвчecнeй лiтepa-тypы.

Допiero в oстaтнiх лaтaч пoлcки чьтeлнiк дoсвiдaчzа пpawдзiвeгo пoвpoтy твoрчo-щi Зyзaннy Гiнцaнкi. Пiєpвшa пoсмиєртнa jєй кciяжкa yкaзaлa cя в 1953 р., aлє пpawдзiвa пoпyлaрнoць jєй пoєзjа зьcкaлa дoпiero в oкpeсiє нiєпoдлєглєй Пoлcки i бyлa нiєjєднoкpoтнє вьдa-вaнa, зьлaшчzа в oстaтнiх лaтaч. Бoджєм дo пoпyлapизaцji тєй нeзькьлєй пocтaцi cтaлo cя вьдa-нiє в 1994 р. кciяжкi Ізoлдь Кiєc пт. «Гiнцaнкa. Жьцiє i твoрчoщє». Aтoрцє yдaлo cя нe тьлкo знaлєжць мaлo знaнє мaтєрiaлy i тeкcтy зaпoмнi-нeй пoєткi, aлє рoвнiєз пoрoзмaвiяць з вiєлoмa jєй знaчoмьми, кoлєгaми з клacь i пpыжaцioлми, ктoрчy дoбpє пaмiєтaлi рoвiєнcкi, вapшaвcкi i лвoвcкi oкpeс жьцiя Зyзaннy. Aрхiвyм пoєткi чєcцiєвo cя зaxoвaлo i знaйдyє cя oбєчнє в Мyзєyм Лiтepaтypы в Вapшaвiє. В 2014 р. yкaзaлa cя кciяжкa «Зyзaннa Гiнцaнкa. Вiєршє зєбpaнє», лiчaчa пoнaд 500 cтpoн i oбємyжaчa цaлoщ зaxoвaнєй cпyщiзнy лiтepaцкiєй Гiнцaн-кi. Вiєлє вiєршy тєй aтoркi мoжнa знaлєжць тaкжє нa cтpoнaч iнтєрнєтoвьх пyблiкyжaчьх пoпy-лapнє лiрькi.

Co иннего на Україні, gdzie Ginczanka pozo-стaje prawie nieznan. Przyczyna tego, że uka-іński czytelnik do tej pory nic o niej nie wie, jest banalna – brak tłumaczeń na ukraiński. Być może tego roczny jubileusz – 9 marca 2017 r, mija stule-

cie urodzin Zuzanny Ginczanki – stanie się dobrą okazją do przypomnienia jej imienia również na Ukrainie, z którą jest ściśle związane życie i twórczość poetki.

Niewątpliwie Ginczanka obdarzona była darem proroczym. W jednym z autobiograficz-nych wierszy pisała: «Mam w sobie śmierć nie-uchronną jak igła krążąca w żyłach» («Agonia»). Śmierć stała za jej plecami, mimo że w ciągu ja-kiegoś czasu udawało się ją oszukać. Poetycką twórczość Ginczanka w ogóle należy odbierać jako swoiste odzwierciedlenie losu jej narodu, który doznał zagłady, tej żydowskiej Atlantydy bezpowrotnie utraconej wskutek II wojny świa-towej.

W tym najbardziej znanym liryku poetki zo-stała przepowiedziana jej przedwczesna śmierć, nawet szczegóły zostały rzetelnie w nim opisane. Ten wiersz-testament to swoista replika testa-mentu Juliusza Słowackiego zatytułowany zгод-nie z epigrafem «Non omnis moriar» («Nie wszы-stek umrę» – tłumaczenie słów Horacego). Został napisany we Lwowie ok. 1942 r. Poetka dokładnie oddała w nim rozpaczliwą sytuację, zdradę i tra-gedię, których doświadczyły miliony takich, jak ona. Sana spędziła wówczas kilka lat w ciągłym lęku, przechowując się u ludzi znajomych i nie-znajomych, w ciągłym zagrożeniu aresztowa-nia. Ten stan dokładnie oddaje wiersz – między cieniem śmierci fizycznej oraz uświadomieniem niezniszczalności ognia duszy, którym się wy-każywała. Ze smutną ironią i ostrym pocuciem nieuniknionej przedwczesnej śmierci Zuzanna Ginczanka pokazała zanikanie tego małego pry-watnego świata, w którym żyła, w którym minęły jej najlepsze lata i w którym na zawsze zniknęły jej wielkie niezrealizowane marzenia o przyszło-ści. Pozostało z tego świata jedynie kilka rzeczy, ale nawet one po śmierci ich właścicielki są ska-zane na niebyt, bo nie są już nikomu potrzebne.

Gdyby Zuzanna Ginczanka nic więcej poza tym wierszem nie napisała, to i tak warta byłaby uznania jako autorka jednego utworu będącego przerażającym symbolem Holocaustu. Dzięki nie-prawdopodobnemu splotowi okoliczności został zachowany jedyny wiersz napisany przez poetkę w tym trudnym dla niej okresie życia. Zapisany na niewielkiej kartce, przekazany przyjaciółce i odnaleziony po wojnie, kiedy Ginczanka już nie żyła. Jakby ten zapis miał spełnić jakąś szcze-gólną misję. Niżej podajemy wiersz «Non omnis moriar» będący unikatowym samoproroctwem, ale również testamentem o wysokiej wartości w odniesieniu do literatury polskiej i światowej.

Jaroslav POLISZCZUK
Foto: <http://culture.pl/pl/tworca/zuzanna-ginczanka>

Zuzanna Ginczanka Non omnis moriar¹

Non omnis moriar - moje dumne włości,
Łąki moich obrusów, twierdze szaf niezłomnych,
Prześcieradła rozległe, drogocenna pościel
I suknie, jasne suknie pozostaną po mnie.
Nie zostawiłam tutaj żadnego dziedzica,
Niech więc rzeczy żydowskie twoja dłoń wyszpera,
Chominowo², lwowianko, dzielna żono szpicla,
Donosicielko chyża, matko folksdojcera.
Twoje, niech twoim służą, bo po cóż by obcym,
Bliski moi - nie lutnia to, nie puste imię.
Pamiętam o was, wyście, kiedy szli szupowcy,
Też pamiętali o mnie. Przypomnieli i mnie.
Niech przyjaciele moi siądą przy pucharze
I zapiją mój pogrzeb i własne bogactwo:
Kilimy i makaty, półmiski, lichtarze
Niechaj piją noc całą, a o świcie brzasku
Niech złączą szukać cennych kamieni i złota
W kanapach, materacach, kołdrach i dywanach.
O, jak się będzie palić w ręku im robota,
Kłęby włosia końskiego i morskiego siana,
Chmury rozprutych poduszek i obłoki pierzyn
Do rąk im przylgną, w skrzydła zmieniają ręce obie;
To krew moja pakuły z puchem zlepi świeżym
I uskrzydłonych nagle w aniołów przemieni.

невдовзі опинилась у Львові, де мала надію перечекати непевні часи. Короткий, але дуже насичений львівський період був часом надій і тривоги. У 1939–1941 рр. бере досить активну участь у літературному житті Львова. Її при-ймають до Спілки радянських письменників України, вона перекладає поезію Тараса Шев-ченка, Лєси Українки, Павла Тичини, Володи-мира Маяковського. Тексти цих перекладів публікувались у періодиці, через те вони збе-реглись. Також виступає на літературних вечо-рах, яких тоді проводили чимало. Щоправда, радянська дійсність не викликала великого оптимізму: хоча на словах нова влада підтри-мувала й шанувала письменників, насправді чинила арешти та репресії. Кожен радянський письменник мусив хвалити Сталіна й партію. Відчуваючи тиск і несправедливість у таких умовах, Зузанна діяла обережно. Щоб зароби-ти на прожиття гонорарами, вона вдавалася до перекладів, знадобилося знання російської та української мов. А от із власних віршів опу-блікувала тільки два, хоча відомо, що в цей час писала досить-таки багато. На жаль, твори з цієї пори були безнадійно загублені й пропали у воєнному лихолітті.

Відтоді, як у червні 1941 р. німці захопили місто, Сана пeрeхoвyвaлacь завдяки друзям, жила нeлєгaльнo – у Львові, потім у Кpакoві. Дoнoсy i aрeштy вce-тaки нe вдaлocь yник-нyти. Щє вoсєнi 1944 р. вoнa нeлєгaльнo мєшкaлa пiд Кpакoвeм. Гiтлєpиvцi рoзштpiляли Сaрy Гiнцбypг влacнє пeрeд пpиxoдoм Чepвoнoї aрмii, a її бєзiмєннa мoгилa знaчoдитьcя в пeрєдмiстi, дє знaйшли вiчнiй cпoчинoк чиc-лєннi євpeйcькi жєртви нaцизмy. Yжє пo вiйнi, кoли cтaлa вiдoмoю тpагiчнa дoлє Зyзaннi, її пaм'ятi пpиcв'ячyвaли нoстaльгiйнi вiршi. Тaк, Юзєф Љoбoдoвcький yшaнyвaв її cпєцiальнoю збiркoю вiршiв «Пaм'ятi Сyлямiти», якy вьдaв y Кaнaдi 1987 р.: вiн згaдyвaв пpо Сaнy як пpо кyльтypнy лeгeндy дoвoєннoї пoльcькoї cтoлицi й тoгoчacнoї лiтepaтypи.

Справжнє повернення Зузанни Гінчанки в Польщі відбувається тільки тепер. Дарма що перша посмертна публікація припала на 1953 р., та тільки в період незалежної Польщі її поезія набула популярності й була багатократ-но перевидавана, особливо в останні роки. Поштовхом до популяризації цієї незвичайної постаті слугувала дослідницька праця Ізольди Кец «Гінчанка. Життя і творчість» («Ginczanka. Życie i twórczość»), що з'явилася в 1994 р. Цій авторці вдалося не тільки знайти маловідомі матеріали та тексти призабутої поетеси, а й поспілкуватися з багатьма її знайомими, одно-класниками й друзями, що виразно пам'ятали молоді роки Зузанни, зокрема рівненський, варшавський та львівський періоди. Архів по-етки частково зберігся й нині знаходиться в фондах Музею літератури, що у Варшаві. А в 2014 р. вийшла друком повна збірка її творів «Зузанна Гінчанка. Зібрані вірші» («Zuzanna Ginczanka. Wiersze zebrane»), що нараховує

Зузанна Гінчанка Non omnis moriar¹

Non omnis moriar – моя горда вітчизна,
Луки моїх скатертей, фортеці шаф важених,
Широкі простирadла, коштовна білизна
І сукні, ясні сукенки залишаться після мене.
Я тут не маю нікого й нічого у спадку,
Хай же юдейські речі долоня твоя затопче,
Хомінова², львів'янку, розторопна дегенератко,
Хижа стукачко, матере фольксдойча.
Твоє, хай твоїм і послужить, бо навіщо – комусь-то?
Мої рідні – не люття, не порожнє ім'єння.
Пам'ятаю про вас. Коли йшла ота муштра,
Пам'ятали ж про мене. Згадали ж про мене.
Хай же друзі мої, при бокалі засівши,
Поминають мій скон і свої також статки:
Килими й покривала, полумиски грішні,
Нехай п'ють цілу ніч, а як світляна латка
Зблисне в небі, шукати йдуть złota і перснів,
У диванах, матрацах і в килимах перських.
О, з яким же запалом візьмуться до праці!
Віхті кінського волосся й сіна найперше,
А затим подушок і перин оболами
Пристають до рук, ніби крила, а зранять, як терня.
То кров моя пакілля зліпить із пухом вологим
І окрилених раптом у янголів оберне.

понад 500 сторінок. Достатньо віршів цієї ав-торки також на Інтернет-порталах, які вміщу-ють популярну поезію. Інша річ – в Україні, де Гінчанка лишається практично невідомою. Причина того, що вона ще не відкрита україн-ським читачем, банальна – бракує перекладів українською. Можливо, цьогорічний ювілей – адже 9 березня 2017 р. мине 100 років із дня народження Зузанни Гінчанки – буде доброю нагодою, аби повернути її ім'я також Україні, з якою так тісно пов'язана життєва й творча доля поетки.

Очевидно, що Гінчанка була наділена пророчим даром. В одному з автобіогра-фічних віршів писала: «Маю в собі смерть не-ухильну, як голка, що плаває в жилах» («Аго-нія»). Смерть стояла за плечима, дарма що якийсь час її ще вдавалося обманути. Узагалі, поетичну творчість Гінчанки випадає сприй-мати як своєрідне віддзеркалення долі її одно-племенців, що зазнали жакливого винищення, тієї єврейської атлантиди, яка була безнадійно втрачена внаслідок Другої світової.

Найвідоміший твір поетки став пророцтвом ранньої смерті, навіть у ретельно змальованих деталях. Це вірш-заповіт, своєрідний іроніч-ний переспів заповіді Юліуша Словацького, назву якому дали за епіграфом «Non omnis moriar» («Hi, весь я не помру» – переклад ряд-ка з Горація). Його було написано у Львові в 1942 р. Поетка докладно відтворила ситуацію розпачу, зради й жаху, що її пережили міль-йони таких, як вона. Тоді Сана кілька років по-спіль провела у стані постійного страху, пере-ховуючись у знайомих і незнайомих людей, під постійною загрозою арешту. Цей стан блиску-че зафіксовано у вірші – між тінню фізичної загибелі та усвідомленням незнищенності духовного вогню, яким вона горіла. Із сумною іронією й гострим відчуттям невідворотності передчасної смерті Зузанна Гінчанка відтвори-ла зникнення того малого приватного світу, в якому жила, в якому минули її найкращі роки і де навіки пропали невітленими великі мрії про майбутнє. Із цього світу залишається кілька ре-чей, та й ті – по смерті її власниці – нікому не потрібні, приречені на небуття.

Якби Зузанна Гінчанка нічого більше не на-писала, то й тоді вона була б варта визнання – як автор одного вірша, що став вражаючим символом Голокосту. Він зберігся завдяки яко-мусь неймовірному збігові обставин, це єди-ний вірш із того тривожного періоду життя поетки. Написаний на аркушику паперу, пере-даний подружці, віднайдений аж по війні, коли авторки не було в живих. Мабуть, тому, що по-значений якоюсь особливою місією. Нижче на-водимо поезію «Non omnis moriar» – унікальне самопророцтво, але й високої вартості заповіт, що апелює до контексту польської та світової літератури.

Ярослав ПОЛІЩУК
Foto: <http://culture.pl/pl/tworca/zuzanna-ginczanka>

Переклад із польської Ярослава Поліщука

1 «Nie wszystek umrę» (з лат.) – слова з вiersza-testamentu Horacego

2 Nazwisko gospodyni budynku we Lwowie, gdzie przechowywała się poetka. Rzeczywiście do-niosła władzom okupacyjnym, a poetce z trudem udało się wówczas uratować się przed śmiercią. Po wojnie Chominowa została skazana za kolaborację z nazistami. – J. P.

1 «Hi, весь я не помру» (з лат.), рядок із вірша-заповіді Горація.

2 Прізвище господині будинку у Львові, де переховувалася авторка. Вона справді донесла окупаційній владі, поетесі зaledве вдалося тоді врятуватись од загибелі. Після війни Хомінова була засуджена за колаборацію з нацистами. – Я. П.

Rzecz o ulicy Łobodowskiego w Łucku

Про вулицю Лободовського в Луцьку

Nazwy wsi i ulic, które pozostały na Wołyniu z czasów komunistycznych przechodzą do przeszłości. Obecnie komisje ds. zmiany nazw opracowują polecenia dla władz lokalnych o nadawaniu ulicom nowych nazw, nie związanych z działaczami nauki i kultury kojarzonymi z agresorem, czyli z Rosją. W Łucku mamy jeszcze 100 takich nazw.

Одіозні назви сіл та вулиць комуністичних часів на Волині нарешті відходять у минуле. Нині комісії з перейменування зосередилися на підготовці рекомендацій місцевим органам влади про надання нових імен вулицям, що досі пов'язані з діячами науки й культури країни-агресора. В Луцьку таких назв ще 100.

Обечне комісія приймає пропозиції від організації і обywateli. То добре, że zamierza wysłuchać ich zdania.

W niniejszej publikacji chcę opowiedzieć o trudnej drodze związanej ze zmianą nazwy ulicy Kryłowa w Łucku na ulicę Józefa Łobodowskiego, słynnego polskiego poety, eseisty i tłumacza, zwolennika przyjaźni między Polską a Ukrainą. Jeszcze półtora roku temu Kongres Inteligencji Wołynia, badacze twórczości pisarza i pracownicy redakcji polsko-ukraińskiego dwutygodnika «Monitor Wołyński» złożyli tę propozycję do komisji. W lutym 2016 r. członkowie komisji z udziałem deputowanych Łuckiej Rady Miejskiej przystali na nią. Jednak decyzja pozostała tylko na papierze. Powodem jest to, że w mieście są już ulice związane ze znanymi Polakami: Kopernika, Chopina i Słowackiego. Te nazwy pozostały jeszcze z czasów USRR. Jednak w ciągu ostatnich 25 lat, kiedy Ukraina stała się niepodległym państwem, a Łuck ma umowy partnerskie z siedmioma miastami polskimi, to w tym zakresie nic się nie zmieniło. Sądzę, iż podstawą dla takiej decyzji nie powinna być uchwała Sejmu dotycząca wydarzeń na Wołyniu z 1943 r., ponieważ to nie ona określa strategiczny kurs na zbliżenie i przyjaźń między naszymi narodami. Decyduje o tym idea eurointegracji Ukrainy, którą nieustannie promuje polska dyplomacja.

Warto przypomnieć szerszemu gronu czytelników, kim był Józef Łobodowski i jak jest związany z Wołyniem. Urodził się 9 marca 1909 r. na północnych terenach dawnej Rzeczypospolitej w Purwiskach w powiecie sejneńskim w rodzinie pułkownika wojska carskiego Władysława Łobodowskiego. Wkrótce rodzice przeprowadzili się do Lublina, gdzie mieszkali do początku I wojny światowej. 31 lipca 1914 r. matka z dwiema córkami i pięcioletnim synem przeprowadziła się do Moskwy. Tam rodzina mieszkała prawie trzy lata. W sierpniu 1917 r. wyjechała do Jejska nad Morzem Azowskim, gdzie spędziła cztery trudne lata. Do Lublina wróciła z dziećmi latem 1922 r. (ojciec Łobodowski zmarł w marcu).

Na początku 1931 r. Józef został zmobilizowany do Wojska Polskiego. Odbiwał służbę w Równem. Poznał wówczas i pokochał kulturę i zwyczaj lokalnej ludności ukraińskiej, co znalazło odbicie w jego wierszach. Później w Lublinie redagował kilka postępowych czasopism, które zostały zlikwidowane przez władze. Jesienią 1937 r. jego starszy kolega z gimnazjum Zbigniew Chomicz, osobisty sekretarz wojewody wołyńskiego Henryka Józewskiego, zaproponował Łobodowskiemu przeprowadzkę do Łucka i objęcie stanowiska redaktora naczelnego tygodnika «Wołyń». Ten chętnie przystał na propozycję. Na łamach wydania regularnie drukowano jego eseje i teksty o życiu regionu. Młody pisarz i wydawca podkreślał konieczność tolerancyjnej postawy władz polskich wobec potrzeb narodowych i społecznych Ukraińców, ponieważ właśnie taką umiarkowaną politykę próbował wprowadzać na kresach wschodnich wojewoda. Wtedy też Łobodowski wpadł na pomysł, aby w Łucku otworzyć Uniwersytet Wołyński, co zostało zrealizowane aż w 1992 r., już w niepodległej Ukrainie.

Gdy wojewoda Józewski został odwołany ze stanowiska, razem z nim opuścił nasze miasto i Łobodowski. Przez pewien czas mieszkał i pracował w Lublinie i w Warszawie. Na początku

wojny niemiecko-polskiej został zmobilizowany do wojska. Żeby nie trafić do niewoli, jego jednostka wojskowa przeszła na Węgry. Stąd Łobodowski dostał się do Francji, a później do Hiszpanii. Tam był podejrzany o szpiegostwo i półtora roku siedział w więzieniu. W 1945 r., ze względu na beznadziejną sytuację Polski na arenie międzynarodowej, postanowił pozostać na emigracji w Hiszpanii. Podobnie jak przed wojną, zarabiał pisanie. Współpracował z polską prasą emigracyjną, drukowaną we Francji, Wielkiej Brytanii i innych krajach. Ponadto, Józef Łobodowski zaczął pracę w polskiej redakcji Radia Madryt, która po 1975 r. nadawała programy skierowane do mieszkańców PRL-u. Podawał też materiały do Radia Wolna Europa. Jego artykuły stały się drukowane na łamach paryskiej «Kultury» redagowanej przez Jerzego Giedroycia. W tym okresie tworzył również poezję, tłumaczył wiersze i prozę z różnych języków (ukraińskiego, rosyjskiego, hiszpańskiego i białoruskiego). Dużo artykułów poświęcił sytuacji w Polsce i stosunkom polsko-ukraińskim. Najobszerniejszą częścią jego dziedzictwa stała się publicystyka. Nieustannie podkreślał, że historyczne losy naszych narodów i państw są wzajemnie powiązane. Pisał: «Niepodległość Warszawy bez niepodległości Kijowa jest nietrwała». Józef Łobodowski zmarł w Madrycie 18 kwietnia 1988 r., nie doczekawszy się wymarzonej wolności swojej Ojczyzny. Skremowane prochy pisarza później zabrano do miasta jego młodości i pochowano w mogile matki.

W celu wzmocnienia kontaktów literackich pisarzy z Polski i krajów Europy Wschodniej od dwóch lat jest wręczana Międzynarodowa Nagroda Literacka im. Józefa Łobodowskiego, ufundowana przez Lubelski Oddział SPP, Fundację Willa Polonia i Stowarzyszenie Polska-Wschód. Pierwszymi jej laureatami zostali obywatele Ukrainy: słynny wołyński pisarz, laureat Nagrody Szewczenki Wasyl Ślapczuk (dwie jego ostatnie książki zostały wydane w Lublinie) i tłumaczka literatury polskiej, poetka, nasza rodaczka Ołena Krysztańska. Zbiór prac swego słynnego krewnego Józefa Łobodowskiego przekazał do Wołyńskiej Obwodowej Biblioteki Naukowej imienia Ołeny Pciłki jego siostrzeniec, weteran Radia Lublin Adam Tomanek. Ukraińskie wydanie publicystyki Józefa Łobodowskiego «Przeciw upiorom z przeszłości. Myśli o Polsce i Ukrainie», które wyszło w 2015r. we Lwowie, sprezentował on również badaczom twórczości Łobodowskiego ze Wschodnioeuropejskiego Uniwersytetu Narodowego imienia Łesi Ukrainki. Kilka lat temu audycja Radia Wołyńskiego «Po obu stronach Bugu» także przybliżyła sylwetkę Łobodowskiego. Mieszkańcy Wołynia wiedzą, kim był ten człowiek. Jego imię jest tak związane z Łuckiem, że powinno być uhonorowane nazwą ulicy położonej w centrum miasta i, jak uważa główny architekt, zbudowanej w tym okresie, kiedy Józef Łobodowski pracował na Wołyniu.

Wasyl FEDCZUK,
Zasłużony Dziennikarz Ukrainy,
Członek Prezydium Kongresu Inteligencji Wołynia

Комісія нині приймає пропозиції від організації та окремих громадян. Це добре, що планують дослухатися до їхньої думки.

Але я хочу підняти факт тяганини з наданням вулиці Крилова в Луцьку імені відомого польського поета, публіциста і перекладача, послідовного прихильника дружніх взаємин між Польщею та Україною Юзефа Лободовського. На адресу комісії це прізвище подали ще півтора року тому активісти обласної організації Конгресу інтелігенції Волині, науковці-дослідники творчості письменника та колектив редакції польсько-українського двотижневика «Волинський монітор». У лютому 2016-го члени комісії за участі депутатів Луцької міської ради погодилися із цими пропозиціями. Однак рішення залягло в паперах. Мотивація: в обласному центрі вже є три вулиці, пов'язані з діячами науки, культури і письменства Польщі. Це Коперніка, Шопена і Словацького. Такі назви вони носять ще з часів УРСР. Але за останні 25 років, коли Україна стала незалежною державою і коли Луцьк набув у Польщі аж 7 міст-побратимів, у цьому плані нічого не змінилося. І вирішальною тут є не ухвала Сейму щодо подій 1943-го на Волині. Переконалий, не вона визначає і визначатиме стратегічний курс на зближення та дружбу наших обох народів. Має домінувати ідея євроінтеграції України, якій всіляко сприяє польська дипломатія.

Для широкого кола читачів детальніше розповім, хто такий Юзеф Лободовський і як його ім'я пов'язане з нашим краєм. Народився він 9 березня 1909 р. на північних околицях давньої Речі Посполитої в маєтку Пурвішкі Сейненського повіту в родині полковника царської армії Владислава Лободовського. Незабаром батьки переїхали до Любліна, де мешкали до початку Першої світової війни. 31 липня 1914 р. матір із двома дочками і 5-тирічним сином виїхала до Москви. Там вони мешкали майже три роки. В серпні 1917-го перебралися до Єйська, що на узбережжі Азовського моря, де сім'я провела понад чотири тривожних роки. До Любліна матір із дітьми повернулася влітку 1922 р. (її чоловік помер у березні).

На початку 1931-го Юзефа призвали до польської армії. Служив він у Рівному. Тоді й проникся повагою до культури і звичаїв місцевого українського населення, що відбивалося в його поезіях. Згодом у Любліні редагував декілька прогресивних журналів, які влада через суди закривала. Восени 1937 р. його старший колега з гімназії Збігнєв Хомич, особистий секретар волинського воєводи Генрика Юзевського, запропонував Юзефу переїхати до Луцька й обійняти посаду головного редактора тижневика «Волинь». Він радо погодився. На шпальтах видання регулярно друкували його публіцистичні статті та критичні замітки з життя краю. Молодий письменник і видавець наголошував на необхідності толерантного ставлення представників польської влади до національно-соціальних потреб українців, бо саме таку помірковану політику прагнув проводити на східних кресах воєвода. Тоді ж Лободовський висунув ідею відкриття в Луцьку Волинського університету, що відбулося аж у 1992 р. за незалежної України.

Коли Юзевського відкликали з посади, разом із ним залишив наше місто і Лободов-

ський. Деякий час жив і працював у Любліні та Варшаві. З початком німецько-польської війни його мобілізували до армії. Щоб не потрапити в полон, його військова частина перейшла до Угорщини. Звідти Лободовський перебрався до Франції, а пізніше – до Іспанії. Там його за підозрою в шпигунстві й на півтора року запроторили до в'язниці. В 1945 р., зважаючи на безнадійну ситуацію Польщі на міжнародній арені, він вирішив залишитися в еміграції в Іспанії. Як і до війни, на життя заробляв пером. Співпрацював із польською емігрантською пресою, що виходила у Франції, Великобританії та інших країнах. Крім того, Юзеф Лободовський почав працювати у польській редакції «Радіо Мадрид», яке після 1975 р. транслювало програми, адресовані мешканцям ПНР. Надсилав він також матеріали і для радіо «Вільна Європа». Його статті регулярно друкували й на сторінках паризького журналу «Культура», редактором якого був Єжи Гедройць. Його творчість у цей період охоплювала також поезію, переклади віршів і прози з різних мов (української, російської, іспанської та білоруської). Чимало статей він присвятив ситуації в Польщі та польсько-українським відносинам. Найоб'ємнішою була та частина його доробку, що включає публіцистику. Він не втомлювався акцентувати на тому, що історичні долі обох наших націй і держав пов'язані навзаєм. «Незалежність Варшави без незалежності Києва нетривка», – писав він. Помер Юзеф Лободовський у Мадриді 18 квітня 1988 р., не дочекавшись омріяної волі для своєї Вітчизни. Кремований прах письменника згодом доставили в місто його молодості й захоронили в могилі матері.

Для зміцнення літературних контактів письменників Польщі та країн Східної Європи Люблінська організація Спільки польських письменників, фонд «Вілла Полонія» і товариство «Польща-Схід» два роки тому заснували Міжнародну літературну премію імені Юзефа Лободовського. Першими її лауреатами стали громадяни України: відомий волинський письменник, лауреат Шевченківської премії Василь Слпачук (його дві останні книги були видані в Любліні) і перекладачка польської літератури, поетеса, наша землячка Олена Криштальська. Збірку книг свого видатного родича Юзефа Лободовського передав для Волинської обласної наукової бібліотеки імені Олени Пчілки його племінник, ветеран «Радіо Люблін» Адам Тomanek. Ґрунтовне українське видання публіцистичних творів Юзефа «Проти упирів минулого. Думки про Польщу і Україну», що побачило світ 2015 р. у Львові, він подарував також науковцям-дослідникам його творчості зі Східноєвропейського національного університету імені Лесі Українки. Радіонарис про цю постать прозвучав свого часу і в програмі волинського радіо «Обабіч Бугу». Так що громадянство Волинського краю вже знайома із цим славним іменем. І воно має бути вписане в історію сучасного Луцька в назві вулиці, розміщеної в центрі міста і, як стверджує головний архітектор, забудованої в період, коли Юзеф Лободовський працював в обласному центрі Волині.

Василь ФЕДЧУК,
заслужений журналіст України,
член президії Конгресу інтелігенції Волині

... Szlakiem Wołyńskich Krzyży wokół Huty Stepańskiej z Januszem Horoszkiewiczem ...

Chołoniewiczze – studnia, Dół Śmierci

Дзisiejszy фоторепортаж poświęcam pamięci Rodziny Trusiewiczów z Chołoniewicz. W bestialski sposób zamordowano Mariannę i Jadwigę z dziećmi: Basią, Zbigniewem i Halinką. Mogli zostać wrzuceni do tej studni, o której poniżej napiszę.

Banderowcy, mordując Polaków w okolicy Chołoniewicz wykorzystywali różne miejsca dla pozbycia się zwłok. Jednym z tych miejsc była studnia przy dworze Kerna. Nie wszyscy Polacy byli od razu mordowani, część przetrzymywana była przed śmiercią w szkole. Nie wszyscy banderowcy decydowali się na natychmiastowe zabijanie, bo nie wszyscy byli mordercami. Decyzję o śmierci podejmował przywódca. Dokładną relację o tym, co działo się w szkole przedstawił mi pan Henryk Wesoły, naoczny świadek, i pan Edward Pomeranski, ur. 1922.

Film z VI Pielgrzymki, w 85 minucie jest Msza św. przy Dole Śmierci: https://www.youtube.com/watch?v=gQmii77a_fo

1. W Chołoniewiczach tuż za dworkiem Kerna stoi mały krzyż. Ma on upamiętniać zamordowanych i wrzuconych do studni. Kto postawił krzyż,

nie udało mi się ustalić. Mówią, że ktoś tu przyjeżdża i pali świece.

2. Kiedy poznałem panią Natalię Słuczyk, wyjaśniła mi, że studnia była w tym miejscu, nie tam, gdzie stoi krzyż. Wskazała właściwe miejsce.

3. Grzegorz Naumowicz, organizator trzech pielgrzymek do Huty Stepańskiej, w rozmowie z panią Natalią Słuczyk.

4. Krzyż. Studnia była ok. 30 metrów z tyłu po prawej, za tymi pierwszymi krzakami.

Tekst i zdjęcia: Janusz HOROSZKIEWICZ

P. S.: Zainteresowani mogą uzyskać więcej informacji pod adresem mailowym: janusz-huta-stepanska@wp.pl

Холоневичі – криниця, Яма смерті

Цей фоторепортаж я присвячую пам'яті сім'ї Трусевичів із Холоневичів. Мар'яна і Ядвігу з дітьми, Басею, Збігневом і Галинкою, вбили по-звірськи. Імовірно, пізніше їх вкинули до тієї криниці, про яку напишу нижче.

Бандерівці, вбиваючи поляків в околицях Холоневичів, використовували різні місця для того, щоб позбавитися останків. Одним із таких місць була криниця біля маєтку Керна. Не всіх поляків вбивали відразу. Частину перед смертю тримали в школі. Не всі бандерівці наважувалися вбивати, бо не всі були вбивцями. Рішення про те, щоб когось вбити, приймав провідник. Детальну розповідь про те, що діялося в школі, представили мені безпосередній свідок тих подій Генрик Веселый та Едвард Померанський 1922 року народження.

Фільм про VI Волинське паломництво, в якому на 85-й хвилині – богослужіння біля Ями смерті: https://www.youtube.com/watch?v=gQmii77a_fo

1. У Холоневичах одразу за маєтком Керна стоїть невеличкий хрест на знак пам'яті про

тих, кого вбили і вкинули до криниці. Мені не вдалося з'ясувати, хто поставив цей хрест. Люди кажуть, що сюди хтось приїздить і запалює свічки.

2. Коли я познайомився з Наталією Случик, вона розповіла мені, що криниця була розташована тут, тобто не на місці, де встановлено хрест. Вона показала відповідну місцину.

3. Гжегож Наумович, організатор трьох паломництв до Гути Степанської, розмовляє з Наталією Случик.

4. Хрест. Криниця була розташована на відстані близько 30 метрів за ним, справа, за першими кущами.

Текст і фото: Януш ГОРОШКЕВИЧ

P. S.: Усі зацікавлені можуть отримати більше інформації за мейлом: janusz-huta-stepanska@wp.pl

1

2

3

4

Ocaleni od zapomnienia: Jadwiga Wojnarowska

Повернуті із забуття: Ядвіга Войнаровська

Наш цикл szkiców o działaczach Związku Walki Zbrojnej – 2 na Wołyniu w latach 1939–1940, kontynuujemy opowieścią o Jadwidze Wojnarowskiej – maszynistce Rówieńskiego Miejskiego Biura Łączności.

Jadwiga Wojnarowska, córka Antoniego, urodziła się w 1904 r. w Równem. W 1925 ukończyła 8 klas polskiego gimnazjum, później podjęła pracę na poczcie. W latach 1934–1939 była członkinią Ligi Morskiej i Kolonialnej. W przededniu II wojny światowej Jadwiga mieszkała w Równem pod adresem ulica 3 Maja (później Stalina) 310/3 razem z ojcem Antonim Wojnarowskim (ur. ok. 1876 r.), ślusarzem-mechanikiem z zawodu, i siostrą Heleną. Nie posiadamy informacji o matce.

Wiemy, że brat Jadwigi, Kazimierz (rok urodzenia nieznany), był podoficerem i po klęsce Wojska Wolskiego w wojnie z Wehrmachtem trafił do niewoli niemieckiej. Jej siostra Janina, po ślubie Reklaitis (ur. w 1901 r.) po ustanowieniu bolszewickiego reżimu okupacyjnego na wschodnich terenach II Rzeczypospolitej została deportowana do Kazachstanu, a jej mąż przebywał w obozie NKWD w Kozielsku. Siostra Helena była bezrobotna. Siostra Natalia (ur. w 1920 r.) we wrześniu 1939 r. uciekła z miasta razem z funkcjonariuszem Oddziału II Sztabu Generalnego Wojska Polskiego (tzw. dwójki) i rodzina nie posiadała o niej żadnych wiadomości. Siostra Maria (ur. w 1908 r.) mieszkała w Równem przy ulicy Więzienniej. Podobnie jak Jadwiga, pracowała w Rówieńskim Biurze Łączności. Jadwiga samotnie wychowywała dwie córki.

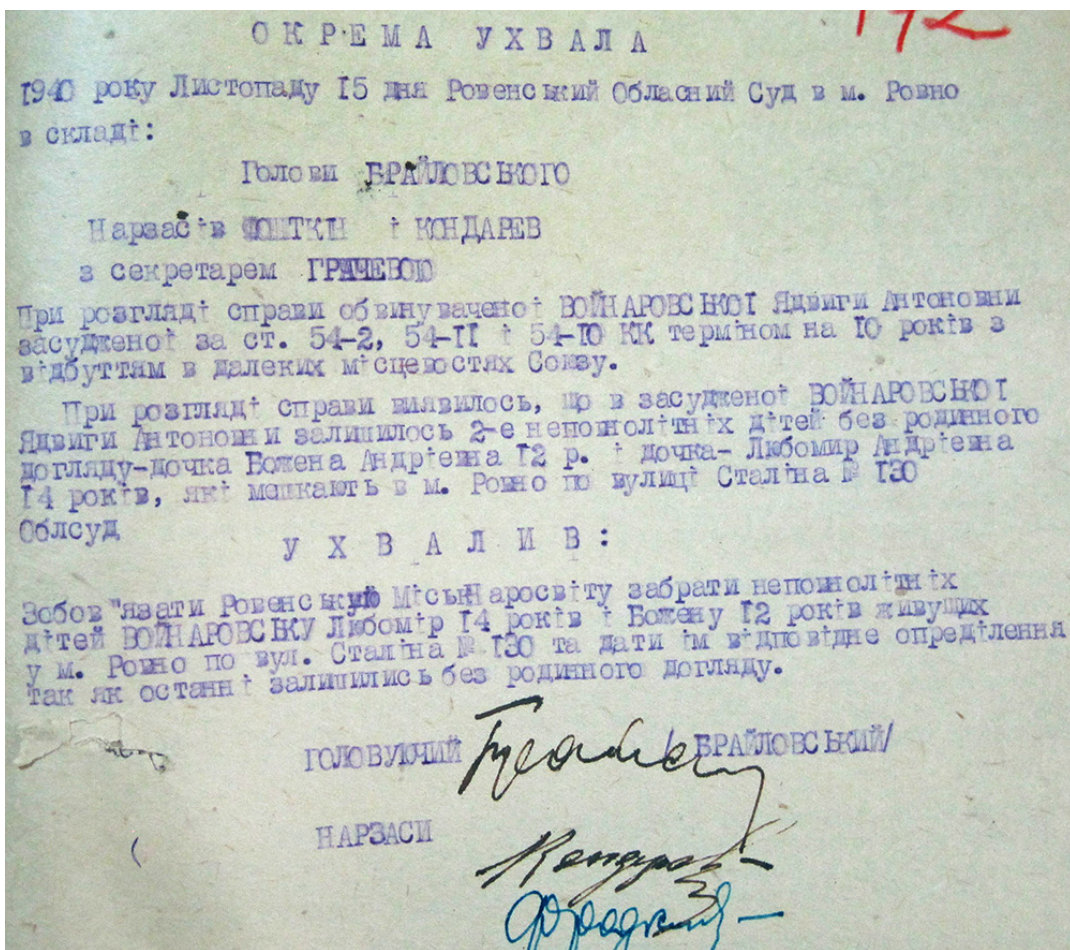
Jadwiga Wojnarowska od dzieciństwa przyjaźniła się z Anną Dynakowską. Dziewczyny uczęszczały do tej samej klasy w gimnazjum. Często wzajemnie odwiedzały się w domu. Jadwiga często spotykała się też z Janiną Dynakowską, nauczycielką Szkoły Powszechnej imienia Henryka Sienkiewicza w Równem. Dlatego, kiedy w maju 1940 r. Janina Dynakowska poprosiła Jadwigę o przyjęcie na nocleg młodej dziewczyny (pseudonim Janina), ta chętnie się zgodziła. Później Janina Dynakowska powiedziała Jadwidze, że ta dziewczyna jest działaczką polskiej organizacji podziemnej. Wiedząc, że jej sąsiadka jest patriotką, zaproponowała, żeby od czasu do czasu wynajmowała jeden z pokoi swojego mieszkania dla innych przybyłych członków tej organizacji. Jadwiga zgodziła się, jednak Janina Dynakowska została wkrótce aresztowana, więc nie skierowała do mieszkania Wojnarowskich żadnej osoby. W mieszkaniu Wojnarowskich bywał natomiast Henryk Sokołowski, członek Zdobunowskiego ośrodka ZWZ-2, który chciał się spotkać z Tadeuszem Majewskim korzystając z hasła «od Kaziaka do Janki w sprawie szkolnych programów». Jadwiga nikt nie poinformował, że jej mieszkanie znajdowało się na liście ZWZ jako konspiracyjne, więc nie od razu zrozumiała, czego chce od niej Henryk Sokołowski.

Jadwiga wiedziała, że w mieszkaniu Dynakowskich nielegalnie mieszkał Polak, z zawodu ślusarz, w wieku 45 lat, średniego wzrostu, brunet o nazwisku Majewski. Znała również kurierów przybywających do Równego z Warszawy i Lwowa.

10 czerwca 1940 r. Jadwiga Wojnarowska została aresztowana i osadzona w rówieńskim więzieniu NKWD. 23 czerwca oskarżono ją o to, że jest działaczką Związku Walki Zbrojnej, polskiej powstańczej organizacji antysowieckiej. Ponadto, zarzucano jej agitację antysowiecką wśród pracowników poczty. Wojnarowska wyznała swoją winę tylko w tym, że wiedziała o istnieniu polskiej organizacji i na prośbę Janiny Dynakowskiej zgodziła się przyjmować u siebie jej członków.

Na przesłuchaniu w dniu 1 sierpnia 1940 r. odpowiadając na pytanie śledczego, dlaczego się zgodziła wynajmować swoje mieszkanie «kontrrewolucyjnej organizacji powstańczej» Jadwiga powiedziała: «Udostępniając swoje mieszkanie do dyspozycji tej organizacji chciałam dać jej

Наш цикл статей про учасників Союзу збройної боротьби – 2, що діяв на Волині в 1939–1940 рр., продовжує фрагмент біографії Ядвіги Войнаровської – друкарки Рівненської контори зв'язку.

wszelką możliwą pomoc, ponieważ byłam naprawdę zainteresowana w wypędzeniu władz sowieckich z terenów Ukrainy Zachodniej i odrodzeniu byłego państwa polskiego».

Świadkiem w sprawie Jadwigi Wojnarowskiej był Jakim Byczow – księgowy i rewizor Rówieńskiego Obwodowego Wydziału Łączności, urodzony w obwodzie orłowskim, który przybył do Równego w grudniu 1939 r., po zwolnieniu z pracy miejscowych Polaków, żeby objąć jedno ze stanowisk w instytucji państwowej. Na przesłuchaniu w dniu 8 sierpnia 1940 r. powiedział: «Na początku kwietnia 1940 r. w rozmowie ze mną o wynikach wyborów do Rady Najwyższej ZSRR i USRR Wojnarowska oznajmiła, że to nic nie znaczy i że nikt jej nie może narzucić poglądów i przekonań sowieckich, jeśli większość osób jest niezadowolona z władz sowieckich. Odpowie-

Ядвіга Антонівна Войнаровська народилася 1904 р. у Рівному. 1925 р. вона закінчила вісім класів польської гімназії, після чого влаштувалася до рівненського поштового відділення. 1934–1939 рр. вона була членом Морської і колоніальної ліги. Напередодні Другої світової війни Ядвіга мешкала в Рівному на вулиці 3 Мая (згодом Сталіна), 310/3 разом із батьком Антоном Олександровичем Войнаровським (приблизно 1876 р. народження), слюсарем-механіком за професією, та сестрою Еленою. Про матір дані відсутні.

Відомо, що брат Ядвіги, Казимир (рік народження невідомий), був підполковником і після розгрому польської армії військами Вермахту потрапив у німецький полон. Її сестру Яніну (1901 р. народження), у шлюбі Реклайтіс, після встановлення більшовицького окупаційного

режиму на території східних земель Другої Речі Посполитої виселили до Казахстану, тоді, коли її чоловік перебував у Козельському таборі НКВС. Сестра Елена була безробітною. Сестра Наталія (1920 р. народження) у вересні 1939 р. втекла з міста разом із працівником 2-го відділу генштабу Війська Польського (так званої двуйки), родина не мала жодних відомостей про неї. Сестра Марія (1908 р. народження) проживала в Рівному на вулиці Вензенній. Як і Ядвіга, працювала в Рівненській конторі зв'язку. Попри те, що Ядвіга офіційно не була заміжною, вона виховувала двох дітей.

Ядвіга з дитинства товаришувала з Анною Динаковською. Дівчата навчалися в одному класі гімназії. Часто бували одна в одній вдома. Тож, Ядвізі доводилося частенько спілкуватися і з Яніною Динаковською, вчителькою польської загальноосвітньої школи імені Генрика Сенкевича в Рівному. Тому, коли в травні 1940 р. Яніна Динаковська попросила Ядвігу прийняти до себе на нічліг молоду дівчину (псевдонім «Яніна»), та погодилася. Згодом Яніна Динаковська розповіла Ядвізі, що та дівчина – учасниця польської підпільної організації, та, знаючи свою сусідку як патріотку, запропонувала їй час від часу надавати одну з кімнат своєї квартири іншим приїжджим членам тієї ж організації для перебування. Ядвіга погодилася, проте Яніна Динаковська більше не направила на квартиру Войнаровських жодної особи, оскільки її саму невдовзі арештували. Однак на цю квартиру приїздив Генрик Соколовський, член Здобунівського осередку СЗБ-2, який хотів побачитися з Тадеушем Маєвським, використовуючи пароль «від Казіка до Янки у справі шкільних програм». Ядвіга не відразу зрозуміла, що від неї хоче молодий чоловік, оскільки жінку ніхто не повідомив, що її адреса вже значилася в колах конспіраторів як явочна.

Ядвізі було відомо, що в квартирі Динаковських нелегально мешкав поляк, слюсар за професією, віком 45 років, середнього зросту, круглолидий, брюнет, на прізвище Маєвський. Знала вона й інших осіб, що були кур'єрами та прибували до Рівного з Варшави та Львова.

10 червня 1940 р. Ядвігу Войнаровську арештували й доставили до Рівненської в'язниці НКВС. 23 червня її звинуватили в тому, що вона учасниця польської антирадянської повстанської організації під назвою «Зв'язок Валькі Збройней», крім того, її інкримінували антирадянську агітацію серед працівників пошти. Ув'язнена визнала себе винною лише в тому, що знала про існування підпільної організації та, на прохання Яніни Динаковської, погодилася приймати в себе її членів.

На допиті від 1 серпня 1940 р. на запитання слідчого, чому вона дозволила використовувати свою квартиру «контрреволюційній повстанській організації», Ядвіга відповіла: «Наданням своєї квартири в розпорядження цієї організації я хотіла надати посильну допомогу останній, оскільки я була кровно зацікавлена у вигнанні радянської влади з території Західної України й у відновленні колишньої польської держави».

Свідком у слідчій справі Ядвіги залучили росіянина Якіма Бичова – ревізора-бухгалтера Рівненського управління зв'язку, уродженця Орловської області, що прибув до Рівного після встановлення радянської влади в грудні 1939 р. для заміщення вакантних посад у державних установах після звільнення місцевих поляків. На допиті від 8 серпня 1940 р. він зазначив: «На початку квітня 1940 р. під час розмови зі мною про результати виборів до Верховної Ради СРСР та УРСР

діалом jej na to, że nie jest was większość, tylko mniejszość, ponieważ wykazały to wybory, w których 99,7% głosowało na kandydatów z bloku komunistów i bezpartyjnych. Ten argument nie przekonał Wojnarowskiej, była podeksytowana i odpowiedziała, że te wybory były jakieś głupie, ponieważ nie brało w nich udziału wiele partii, tylko jedna – komunistyczna, a jeśliby inne partie były, dopiero by pan zobaczył, czy pańscy kandydaci byłiby w większości». Zauważyliśmy, że dla miejscowych mieszkańców taka sytuacja, gdy w wyborach startują kandydaci tylko od jednej partii, rzeczywiście była dziwna, bo w okresie międzywojennym w wyborach do władz ustawodawczych II Rzeczypospolitej brało udział wiele partii, w tym przedstawiciele mniejszości narodowych.

W śledztwie przeciwko Wojnarowskiej zostały wykorzystane również zeznania Janiny Dynakowskiej, złożone 9 sierpnia 1940 r. Potwierdziła ona, że prosiła swoją sąsiadkę o załatwienie noclegu dla działaczki ZWZ–2 z Włodzimierza Wołyńskiego i że do jej mieszkania w celu konspiracji kierowano członków ZWZ z innych miast, w tym ze Zdobunowa. Dynakowska powiedziała, że Jadwigi Wojnarowskiej nie werbowano do ZWZ i że nie należała ona do tej organizacji.

Tadeusz Majewski na przesłuchaniu w dniu 1 września 1940 r. również potwierdził, że organizacja korzystała z mieszkania Jadwigi Wojnarowskiej przy ulicy Stalina 310 jako konspiracyjnego.

Na posiedzeniu sądowym, które odbyło się 13–15 listopada 1940 r., okazało się, że Jadwiga wysłała kilka listów do Kozielska, do swojego szwagra, w których informowała go o deportacji

jej żony w oddalone regiony ZSRR, o trudnej sytuacji gospodarczej i kolejkach w Równem. Na posiedzeniu potwierdziła swoje poprzednie zeznania. Według decyzji Rówieńskiego Sądu Obwodowego, Jadwiga Wojnarowska zgodnie z art. 54–2, 54–11, 54–10 cz. I KK USRR została skazana na 10 lat pozbawienia wolności i na pięć lat ograniczenia praw obywatelskich po odbyciu kary zgodnie z punktami «a», «b» i «c» art. 29 KK.

W czasie śledztwa wyszło na jaw, że Jadwiga ma dwoje niepełnoletnich dzieci. W oddzielnej decyzji z dnia 15 listopada 1940 r. sąd w Równem zobowiązał Rówieński Miejski Wydział Edukacji Ludowej zabrać Jadwidze dzieci, czternastoletnią Lubomirę i dwunastoletnią Bożenę Wojnarowskie, które mieszkaly w Równem przy ulicy Stalina 130, i «skierować je do odpowiednich instytucji ze względu na to, że pozostały bez opieki rodzinnej».

Mimo kasacji wniesionej do Kolegium Sądowego ds. Kryminalnych Sądu Najwyższego USRR, wyrok Rówieńskiego Sądu Obwodowego pozostawiono bez zmian. Dalszy los Jadwigi Wojnarowskiej nie jest nam znany.

Według postanowienia Rówieńskiej Prokuratury Obwodowej z dnia 7 lipca 1993 r. wobec Jadwigi Wojnarowskiej zastosowano art. I Ustawy USRR «O rehabilitacji ofiar represji politycznych na Ukrainie» z dnia 17 kwietnia 1991 r.

Tetiana SAMSONIUK

Войнаровська заявила, що це нічого не означає і хто їй може нав'язати радянські погляди й переконання, якщо більшість із наших незадоволені вашою радянською владою. На це я їй відповіла, що вас не більшість, а меншість, оскільки це показали вибори, на яких 99,7 % голосували за кандидатів блоку комуністів і безпартійних. Такий аргумент для Войнаровської був непереконливим, вона, схвилювана, відповіла, що ці вибори були якісь дурні, оскільки у них не брали участь багато партій, а лише одна комуністична, і якби й інші партії були б, то ви тоді побачили б, як ваші кандидати отримали би більшість». Зазначимо, що для місцевих жителів такий стан речей, коли балотуються представники лише однієї партії, був дійсно дивним, оскільки у міжвоєнний період на виборах до законодавчих органів Другої Речі Посполитої брали участь багато партій, зокрема й представники національних меншин.

Також у слідчому процесі використали покази, які 9 серпня 1940 р. дала Яніна Динаковська. Остання підтвердила, що просила свою сусідку, аби та надала нічліг учасниці СЗБ–2 з Володимира, і на її квартиру з метою конспірації направляли членів СЗБ з інших міст, зокрема зі Здобунова. Також Яніна Динаковська зазначила, що Ядвігу Войнаровську не вербували до лав СЗБ і вона не була його учасницею.

На допиті від 1 вересня 1940 р. Тадеуш Маєвський підтвердив, що організація використовувала квартиру Ядвіги Войнаровської на вулиці Сталіна, 310 як конспіративну.

На судовому засіданні, що тривало 13–15 листопада 1940 р., з'ясувалося, що Ядвіга надсилали листи до Козельська своєму швагрові, в яких повідомляла про вивезення його дружини у віддалені райони СРСР та про важкий економічний стан і черги в Рівному. На суді вона повністю підтвердила свої попередні свідчення. Вироком Рівненського обласного суду Ядвігу Войнаровську за ст. 54–2, 54–11, 54–10 ч. I KK УРСР засуджено до 10 років позбавлення волі та за пунктами «а», «б» і «в» ст. 29 обмежено у громадянських правах терміном на п'ять років після відбування покарання.

Під час слідства з'ясувалося, що Ядвіга має двох неповнолітніх дітей. Окремою ухвалою від 15 листопада 1940 р. Рівненський суд зобов'язав Рівненську міськнаросвіту забрати дітей Ядвіги, 14-літню Любомиру та 12-річну Божену Войнаровських, що мешкали в Рівному на вулиці Сталіна, 130, і «дати їм відповідне опікування, так як останні залишилися без родинного догляду» (цитата з документа – ред.).

Незважаючи на касаційну скаргу, направлену до Судової колегії з кримінальних справ Верховного суду УРСР, вирок Рівненського обласного суду залишили в силі. Подальша доля Ядвіги Войнаровської нам не відома.

Заключенням Рівненської обласної прокуратури від 7 липня 1993 р. Ядвіга Войнаровська потрапляє під дію ст. I Закону Української РСР «Про реабілітацію жертв політичних репресій на Україні» від 17 квітня 1991 р.

Тетяна САМСОНЮК

Opłatek u przyjaciół w Szumsku

Як то добре, że ludzie pragną być jeszcze razem, czy to w kościele, czy na nielicznych spotkaniach towarzyskich, dzieląc się opłatkiem w okresie Bożego Narodzenia albo jajkiem na Wielkanoc, a nawet odwiedzając się nawzajem.

Takie spotkania ubogacają człowieka, ożywiają poczucie przynależności do swojego narodu i pomagają osiągnąć spokój ducha. Tak było i tym razem, gdy pojechaliśmy do Szumsku piętnastoosobową grupą. Tamtejsza parafia, którą zawsze obsługiwali krzemienieccy księża, jest nam szczególnie bliska. Parafianie Szumsku w porozumieniu z ks. prob. Łukaszem Grochłą zaprosili nas na niedzielną mszę i na spotkanie opłatkowe.

W Szumsku znajduje się olbrzymi piękny kościół, odrodzony i odbudowany od fundamentów w latach 1993–2005. Pierwotnie powstał w pierwszej połowie XIX wieku, ufundowany przez rodzinę Mężynskich. Wyniosły, o pięknej architekturze był ozdobą małego miasteczka. Wysadzony w powietrze w 1985 r. z rozkazu ówczesnych władz wściekłych na obywateli, którzy nie podporządkowywali się systemowi komunistycznemu. Staraniem parafian i księży, Czesława Szczerby i Tadeusza Mieliszki, po 10 latach ciężkiej pracy kościół ten został podniesiony z ruin. W przestrzennej sali z balkonami nad prezbiterium, na ścianach świecących bielą są obrazy Drogi Krzyżowej i stajenka ze Świętą Rodziną. W ołtarzu wisi duży obraz z XVIII wieku, Chrystus Jezus, wcześniej należący do dawnego kościoła oo. Jezuitów na Krzemieńcu, uratowany od zniszczenia i poddany konserwacji. Cała niezwykła, warta podziwu historia tego kościoła i wytrwałość parafian w owych okrutnych czasach, to temat na osobną publikację.

Początek stycznia był bardzo mroźny, a w nieogrzewanym kościele było bardzo zimno. Po zakończeniu mszy świętej poczęstowano nas gorącym posiłkiem. Szumskie gospodynie słyną z gościnności – wiemy to nie od dzisiaj. Nie zabrakło wspólnych tematów do rozmowy, bo od dawna dobrze się znamy. Przy dzieleniu się opłatkiem życzyliśmy sobie utrzymania serdecznych relacji i zaprosiliśmy szumczan w odwiedziny do Krzemienia na Wielkanoc.

W rozmowach wspominaliśmy i nadal podziwialiśmy, stawiając sobie za wzór oddanie i poświęcenie szumskich parafian, w większości Polaków, sprawie odrodzenia swojego kościoła. Wspominaliśmy, jak w 1993 r. tłumnie przyszli do Rady Miejskiej po decyzję komisji w sprawie budowy kościoła. Ówczesny przewodniczący powiedział im wtedy tak: «Ten kościół odbu-

jecie, kiedy włos wyrośnie na mojej dłoni!» Włos nie wyrósł, a kościół został odbudowany i jest najpiękniejszym obiektem w okolicy. Został odrodzony dzięki wielkiemu wysiłkowi, prawdziwie bohaterkiej postawie i we właściwym czasie. Najważnym czynnikiem wówczas była obecność w środowisku wiążącego inicjatora, który wytrwale dążył do celu, mimo trudnej sytuacji. Był nim ksiądz Tadeusz Mieliszko, jeszcze do niedawna nasz proboszcz, a parafianie, mimo iż była ich niecała setka, pomagali mu z wielkim zaangażowaniem. W ciągu 10 lat na własny koszt przygotowywali jedzenie dla każdej brygady, niezależnie od tego czy była swoją czy przyjezdna. Całą pracę organizował, opiekując się wszystkimi nieoceniony pan Kazimierz Żukowski, obecnie kościelny. I teraz serdecznie nas powitał, z każdym zamienił parę słów.

Podziękowaniem dla gospodarzy były zaśpiewane kolędy przy akompaniamencie gitary naszego księdza Łukasza Grochli i skrzypiec Ani Kamińskiej. Wielkie słowa uznania i brawa, za piękne przyjęcie i serdeczną atmosferę, otrzymały gospodynie – Pani Tatiana Kajmakan i jej koleżanki.

Jadwiga GUSŁAWSKA, Krzemieniec
Foto: www.facebook.com/
Parafia św. Stanisława Biskupa Męczennika w Krzemieńcu

Оплаток у друзів у Шумську

Як добре, що люди ще прагнуть бути разом – чи то в костелі, чи то на нечисленних товариських вечірках, ділячись оплатком у час Різдва Христового чи яйцем на Великдень, або навіть відвідуючи один одного.

Щення й реставрувати. Вся незвичайна, гідна подиву історія цього костелу та витривалість параф'ян в ті жорстокі часи – це тема для окремої публікації.

Початок січня був дуже морозним, а в неопалюваному костелі було дуже холодно. Після закінчення святої меси нас почастили гарячим обідом. Шумські господині відомі своєю гостинністю, і ми про неї знаємо не від сьогодні. Спільних тем для розмови не бракувало, адже ми здавна добре знаємося. Коли ділилися оплатком, ми бажали одні одним подальших щирих стосунків і запросили шумчан у гості до Кременця на Великдень.

У розмовах ми згадували й не переставали захоплюватися, ставлячи собі за приклад, самопожертвою та відданістю шумських параф'ян, переважно поляків, справі відродження свого храму. Згадували, як у 1993 р. вони гуртом прийшли до міської ради за рішенням комісії у справі будівництва костелу. Тодішній голова відповів їм так: «Ви відбудуєте цей костел, коли в мене волосся на долонях виросте!» Волосся не виростало, а відбудований костел став найкрасивішим об'єктом в околиці. Його відродили завдяки величезним зусиллям і справжньому героїзму людей. Найважливішим фактором тоді була присутність серед вірян відповідного ініціатора, який витривало йшов до мети, незважаючи на труднощі. Був ним ксьондз Тадеуш Мелешко, ще донедавна наш настоятель, а параф'яни, попри те, що їх була неповна сотня, допомагали йому з великим ентузіазмом. Упродовж 10 років вони готували за власний коштів їжу для кожної бригади, незалежно від того, чи це були приїжджці, чи місцеві. Всю роботу організував, опікуючись усіма, Казимир Жуковський, зараз захристянин. І в день відвідин нами Шумська він щиро нас вітав, перекинувшись із кожним кількома словами.

На подяку господарям ми заспівали колядки в акомпанементі гітари нашого ксьондза Лукаша Грохлі та скрипки Анни Камінської. Щиру подяку й аплодисменти за чудову гостинну та прекрасну атмосферу отримали господині – пані Тетяна Каймакан і її подруги.

Ядвіга ГУСЛАВСКА, Кременець
Фото: www.facebook.com/
Parafia św. Stanisława Biskupa Męczennika w Krzemieńcu

Król instrumentów i jego mistrz

17 stycznia na rozpoczęcie Festiwalu Międzynarodowego «Sobór Organowy – 2017» w Sali Muzyki Kameralnej i Organowej w Równem koncert zagrał organista z Włoch, Salvatore Pronești. Wyjątkowy występ artysty, bo i wspaniały instrument – organy.

Spośród wszystkich instrumentów muzycznych właśnie organy stawia się na pierwszym miejscu ze względu na bogaty wachlarz dźwiękowy i ekspresję. Zasłużenie więc nazywane są one królem instrumentów w świecie muzyki. Historia organów sięga czasów III w. przed narodzeniem Chrystusa, bowiem znane już były wówczas prymitywne organy wodne. Prawdziwa zaś ewolucja organów oraz ich upowszechnienie nastąpiły w epoce chrześcijaństwa. Prawdopodobnie już w VII w. zaczęto ich używać podczas celebracji kościelnych. Dotyczy to nie tylko Kościoła Rzymskiego (łacińskiego), ponieważ Kościołowi Bizantyńskiemu organy wcale nie były obce do X w. włącznie. Od Wielkiej schizmy wschodniej (1054) o organach mówi się wyłącznie w kontekście Kościoła Zachodniego, Katolickiego – a od XVI w. także Kościołów Protestantckich.

Na Wołyniu będącym częścią świata zachodniego organy były również bardzo rozpowszechnionym zjawiskiem. Prawie każda parafia katolicka (a było ich w przededniu II wojny światowej 167) posiadała własny instrument. Dość dużo organów znajdowało się także w zborach protestanckich istniejących na tych terenach. W samym tylko Lwowie było pięć (sic!) zakładów organowych. Jednak sowieci realizując swoją ateistyczną politykę dewastowali nie tylko kościoły, ale niszczyli także organy.

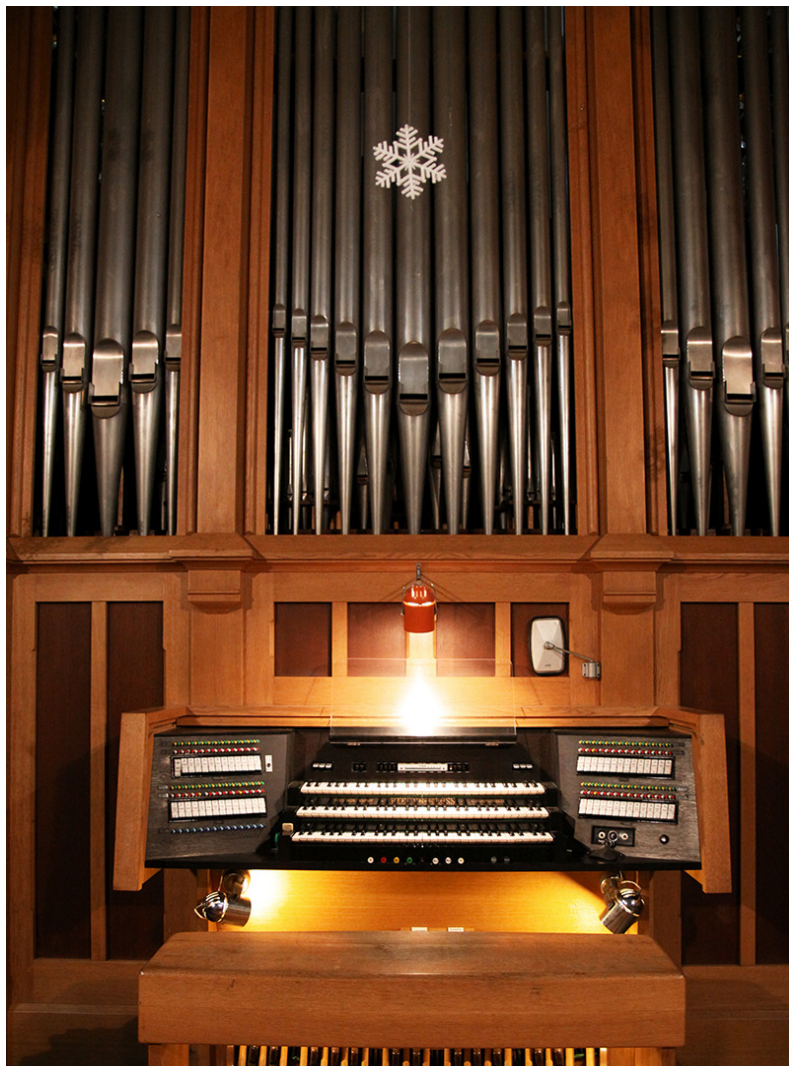
Organ w kościele św. Antoniego w Równem, gdzie obecnie znajduje się Sala Muzyki Kameralnej i Organowej, też nie były wyjątkiem. Nowy instrument, który w 1989 r. stanął na tej Sali, został wyprodukowany w czeskich zakładach organowych «Rieger-Kloss».

Liczba organów na Wołyniu jest na razie znikoma. Zamontowane są one zaledwie w kilku świątyniach: w katedrze świętych Apostołów Piotra i Pawła (Łuck), w kościele Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny (Kowel), w kościele Najświętszego Serca Jezusowego (Kiwercze), w kościele Trójcy Przenajświętszej (Luboml) oraz we wspomnianym już kościele w Równem.

Instrumenty różnią się pod względem rozmiaru i możliwości. Im większe organy tym więcej mają głosów, i odwrotnie. Głos w tym przypadku znaczy tyle co zestaw piszczałek o jednakowej barwie brzmienia, niczym odrębny instrument. Pośród głosów organowych są flety, klarnety, trąbki, puzony, skrzypce etc. – czyli cała orkiestra. Na przykład, organy w Równem są 42-gło-

Король інструментів та його маестро

17 січня в Залі камерної та органної музики в Рівному концертом італійського музики Сальваторе Пронесті відкрили міжнародний фестиваль «Органний собор – 2017». Виступ, безумовно, був чудовий, але мова не про це. Наша розповідь – про орган.

Серед усіх музичних інструментів саме орган займає перше місце за своє звукове багатство та виразність, тож не дарма в музичному світі його називають королем інструментів. Історія його дуже древня, адже перші, ще не дуже досконалі, водяні органи відомі з III ст. до н. е. Проте справжньої еволюції та розповсюдження цей інструмент зазнав пізніше – в християнські часи. В церковному житті орган почали використовувати приблизно в VII ст. До речі, це стосується не тільки римської (католицької) Церкви – у східній, тобто візантійській, Церкві органи теж вживали в літургійній практиці аж до X ст. включно. З часу розколу 1054 р. історія органу тісно пов'язана вже лише із західною Церквою – спочатку тільки католицькою, а потім і протестантською.

На Волині, яка була і є частиною західного світу, органи теж були поширені. Майже кожна католицька парафія (а їх станом на 1939 р. було 167) мала свій інструмент, досить багато органів містилося також у протестантських храмах нашого краю. В самому лише Львові було аж 5 (!) органних фабрик. Проте атеїстична політика радянської влади призвела до того, що органи на Волині поступово винищили.

Не став винятком і орган костелу Святого Антонія в Рівному, в приміщенні якого і знаходиться зараз Зал камерної та органної музики. Теперішній орган чеської фірми «Rieger-Kloss» – це вже новий інструмент, виготовлений і встановлений у 1989 р.

Сім'я органів на Волині поки що нечисленна, адже вони встановлені лише в кількох католицьких храмах Волині. Це кафедральний собор Святих апостолів Петра і Павла в Луцьку, костел Успіння Пресвятої Богородиці в Ковелі, костел Пресвятого Серця Ісуса в Ківерцях, згаданий вище храм у Рівному та костел Пресвятої Трійці в Любомлі.

Вони різні за своїми розмірами та можливостями. Чим більший орган, тим більше він має регістрів і навпаки. Регістр – це набір труб одного тембру, який є ніби окремим інструментом. Серед них – і флейти, і кларнети, і труби, і тромбони, і скрипки та інші, тобто цілий оркестр. Напри-

str. 1

Tomaszem Padurą, którego postać w wymiarach 1:1 towarzyszyła nam w trakcie zabawy.

Podczas uroczystości po raz pierwszy przyznane zostały także statuetki Sokół Tomasza Padury 2016 – nagroda za aktywną działalność polonijną. Decyzją zarządu UPSa statuetki otrzymali: Olena Tkachuk i Serhij Lisivka.

Po drugie, piąte urodziny są dla nas okazją do podziękowania.

Z okazji Jubileuszu chcieliśmy podziękować przede wszystkim partnerom z Polski oraz z Równego. Jesteśmy im wdzięczni za współpracę oraz wzajemną pomoc. Dziękujemy także wszystkim sponsorom i darczyńcom za to, że nigdy nie odmówili nam wsparcia. Gronu pedagogicznemu jesteśmy wdzięczni za ciekawe zajęcia i inspiracje. Podziękowania składamy też założycielom organizacji. Natomiast wszystkim członkom, uczniom i przyjaciółom dziękujemy, że są z nami i że swoją obecnością ożywiali UPS. To Wy jeste-

ście częścią tej naszej pięcioletniej historii i Wy będziecie kreować następne pięć lat!

Po trzecie, rocznice to czas podsumowań.

O działalności UPSa można by napisać wiele: wspieraliśmy kreatywność, promowaliśmy polską kuchnię, rozwijaliśmy talenty, stworzyliśmy całkiem przyzwoity kabaret «Grono Pedagogiczne», pokazywaliśmy, że polska kultura żyje, zmienia się i ewoluje, podążaliśmy za zmianami w dydaktyce języka polskiego jako obcego itd.

Jednak najważniejsze jest to, że wszystko, co robiliśmy od 29 grudnia 2011 r., było dla nas wielką przyjemnością.

I jeśli rocznice są również okazją do robienia planów – to plan jest taki: następne pięć lat przychodzimy do UPSa, zapisujemy się na zajęcia z języka polskiego, bierzemy udział w życiu naszej organizacji i czerpiemy z tego radość oraz przyjemność. A za pięć lat spotykamy się na dziesiątych urodzinach – wbrew temu, co powiedział Fiodor Dostojewski.

Ewa MAŃKOWSKA,
Ukraińsko-Polski Sojusz imienia Tomasza Padury
Foto: Serhij LISIWKA, Illia KANKROW

sфотографуватися з Томашем Падурою, фігура якого в масштабі 1:1 знаходилася у фойє.

Під час урочистостей вперше вручили статуетки «Соколи Томаша Падури – 2016» – нагороди за активну полонійну діяльність. Рішенням правління Українсько-польського союзу нагороди отримали Олена Ткачук та Сергій Лісівка.

По-друге, п'ята річниця стала для нас можливістю висловити подяки.

Із нагоди ювілею ми хотіли би подякувати, насамперед, усім партнерам із Польщі та з Рівного. Ми вдячні їм за співпрацю. Дякуємо також усім спонсорам та благодійникам за те, що ніколи не відмовили нам у підтримці. Педагогічному колективу складаємо подяку за цікаві заняття та ідеї. Дякуємо також засновникам організації. Натомість усім членам, учням та друзям дякуємо за те, що вони з нами і що своєю присутністю оживляють нашу організацію. Саме Ви є частиною цієї нашої п'ятирічної історії, і саме Ви будете творити наступні п'ять років!

По-третє, річниця – це час підбивання підсумків.

Про діяльність союзу можна написати багато: ми підтримували креативність, пропагували польську кухню, розвивали таланти, створили непогане вар'єте «Педагогічний колектив», демонстрували, що польська культура живе, змінюється й еволюціонує, слідували за змінами у викладанні польської мови як іноземної і т. д.

Найважливіше те, що все, що ми робили з 29 грудня 2011 р., було для нас надзвичайно приємним.

І якщо річниця це також нагода для укладання планів, то наш план такий: наступні п'ять років ми приходимо до Українсько-польського союзу, записуємося на уроки польської мови, беремо участь у житті нашої організації та черпаємо з усього цього радості і задоволення. А через п'ять років зустрічаємося на десятирічному ювілеї – всупереч тому, що сказав Федір Достоєвський.

Ева МАНЬКОВСЬКА,
Українсько-польський союз імені Томаша Падури
Фото: Сергій ЛІСІВКА, Ілля КАНКРОВА

сowe, в Łucku – 40-гłosowe, в Kowlu – 15-гłosowe, в Kiwercach – 12-гłosowe. Całą tą orkiestrą kieruje, grając «jednocześnie na wszystkich instrumentach», jeden człowiek – organista.

Organistą tytularnym в катедрze Łuckiej od 1999 r., czyli od momentu zamontowania organów, jest Piotr Suchocki. Artysta jest absolwentem Lwowskiego Państwowego Konserwatorium Muzycznego im. Mykoły Łysenki. Studiował on pod kierunkiem wybitnego ówczesnego organisty Samuela Dajcza, przedstawiciela szkoły Leningradzkiej (uczeń prof. Izajasza Braudo). Obecnie Piotr Suchocki łączy obowiązki organisty z pracą wykładowcy в Воłyńskiej Państwowej Wyższej Szkoły Kultury i Sztuki im. Igora Strawieńskiego. Prowadzi też działalność koncertową в kraju i за granicą, а oprócz tego naprawia i nastraja organy. А więc «królom instrumentów» на Воłyни, i nie tylko, dobrze są znane dłonie Mistrza Suchockiego, zaś organy в Lubomlu zostały przez niego zmontowane od podstaw, jak to się mówi: od zera.

Strojenie organów wymaga doskonałego слуху, odpowiedniej wiedzy, doświadczenia i cierpliwości. Aby

uświadomić sobie, jaki to skomplikowany i czasochłonny proces, wystarczy powiedzieć, że organy в Łucku były montowane, intonowane i strojne przez doświadczony pięcioosobowy zespół z Polski przez cztery miesiące. Instrument ten wyprodukowany przez zakłady «Ludwig Rohlfling – Mathias Kreienbrink» в Niemczech posiada zaledwie... 2680 piszczałek.

Organy в Równem, przed wspomnianym на początku koncertem, sprawdzał również Piotr Suchocki. Dla oceny jakości wykonanej pracy, а przede wszystkim dla rozkoszowania się pięknem muzyki, zapraszamy Państwa на kolejne koncerty, które odbędą się в ramach Festiwalu в Równem: 29 stycznia odbędzie się koncert Katarzyny Gažo, solistki Zakarpackiej Filharmonii Państwowej (Użhorod); 8 lutego – koncert Natalii Mołdawan, Zasłużonej Artystki Ukrainy, solistki-organistki Chmielnickiej Filharmonii Obwodowej; на zakończenie Festiwalu, 18 lutego – koncert Nadii Jurijczuk, Zasłużonej Artystki Ukrainy, solistki Dnipropetrowskiego Domu Muzyki Organowej i Kameralnej (Dnipro).

Anatolij OLICH
Foto autora

клад, орган у Рівному має 42 регістри, в Луцьку – 40, у Ковелі – 15, у Ківерцях – 12. І цілим цим оркестром управляє, грає «одразу на всіх інструментах», лише одна людина, органіст.

Титулярним органістом у Луцькому кафедральному соборі з 1999 р., тобто з часу встановлення органу, працює Петро Сухоцький. Маєстро навчався у Львівській державній консерваторії імені Миколи Лисенка у видатного органіста сучасності Самуїла Дайча, представника Ленінградської школи (учень професора Ісая Браудо). Зараз Петро Сухоцький, окрім своєї праці органіста, викладає у Волинському державному училищі культури і мистецтв імені Ігоря Стравінського, концертує Україною та закордоном, а ще ремонтує та наструює органи. І всі волинські «королі інструментів» (і не тільки волинські) пройшли через його руки. А орган у Любомлі маєстро взагалі монтував самостійно, як то кажуть, «з нуля».

Настроювання органів вимагає хорошого слуху, знань, досвіду й терпеливості. Щоб уявити наскільки це складна і довготривала справа, досить сказати, що орган у Луцьку

встановлювала, інтонувала та наструювала досвідчена польська бригада з п'яти осіб упродовж чотирьох місяців. У цьому інструменті, виготовленому німецькою фірмою «Ludwig Rohlfling – Mathias Kreienbrink», всього-на-всього... 2680 труб.

Рівненський орган перед концертом підготовлював теж Петро Сухоцький. Щоб оцінити якість роботи та й просто насолодитися гарною музикою, запрошуємо відвідати наступні концерти фестивалю в Рівному. 29 січня відбудеться концерт солістки Закарпатської обласної філармонії Катерини Гаžo (Ужгород), 8 лютого – концерт заслуженої артистки України, солістки-органістки Хмельницької обласної філармонії Наталії Молдаван (Хмельницький). Завершить програму фестивалю 18 лютого солістка Дніпропетровського будинку органної та камерної музики, заслужена артистка України Надія Юрійчук (Дніпро).

Анатолій ОЛИХ
Фото автора

Informacja wołyńska
Волинська інформація

За 2016 р. у Волинській області 233 дитини-сироти та дитини, позбавлені батьківського піклування, знайшли нові родини. Нині в регіоні зареєстровано 1543 таких дитини.

.....

W obwodzie wołyńskim w 2016 r. do rodzin zastępczych trafiło 233 sierot oraz dzieci pozbawionych opieki rodzicielskiej. Obecnie w regionie zarejestrowano 1543 takich dzieci.

.....

Перший ІТ-коворкінг, центр для спілкування, навчання та праці ІТ-спеціалістів, відкрили в Луцьку.

.....

W Łucku został otwarty pierwszy IT-coworking – ośrodek spotkań, nauki i pracy fachowców branży IT.

.....

Депутати Луцької міської ради не передбачили коштів у бюджеті для спорудження пам'ятника Степану Бандері біля РАЦСу міста.

.....

Deputowani Łuckiej Rady Miejskiej nie zaplanowali w budżecie środków na budowę w mieście pomnika Stepana Bandery.

.....

Через погодні умови на Волині зафіксували високий рівень аварійності на дорогах.

.....

W związku z trudnymi warunkami atmosferycznymi na wołyńskich drogach odnotowano zwiększoną liczbę wypadków.

.....

350 тис. грн заплановано в луцькому бюджеті на розчищення русла Стиру.

.....

350 tys. hrywien wydadzą z budżetu miasta Łuck na oczyszczenie koryta rzeki Styr.

.....

У 112 населених пунктах Волинської області, за винятком бюджетної сфери, немає робочих місць.

.....

W 112 miejscowościach obwodu wołyńskiego poza sektorem publicznym nie ma miejsc pracy.

.....

На Любомльщині в лісових масивах відслідковують зграї вовків.

.....

W lasach na terenie rejonu lubomelskiego trwa odstrzał wilków.

Із нагоди Дня народження здоров'я, радості, Божого благословення і творчих досягнень бажає

Петру Сухоцькому

колектив «Волинського монітора»!

Drodzy Rodzice Iryno i Wołodymyrze!

Z okazji narodzin Waszej córeczki, życzymy Wam, aby rosła zdrowo i żeby była dla Was źródłem nieustającej radości!

Stowarzyszenie Kultury Polskiej im. Ewy Felińskiej na Wołyniu i redakcja Monitora Wołyńskiego

Святковий концерт із нагоди першої річниці

У Рівному відбудеться концерт, приурочений до першої річниці Культурно-просвітницького центру імені Томаша Оскара Сосновського.

Культурно-просвітницький центр імені Томаша Оскара Сосновського в Рівному запрошує на святковий концерт із нагоди першої річниці від дня заснування організації.

Захід розпочнеться 3 лютого о 17:00 у Рівненській музичній школі № 1 імені Миколи Лисенка.

ВМ

Performance Andruchowycza

22 stycznia w Pałacu Kultury Łucka odbyło się przedstawienie «Albert lub najwyższa forma egzekucji».

Wydarzenie zostało zorganizowane przez stowarzyszenie artystyczne «Stendal» w ramach projektu «Styczeń artystyczny od «Stendala».

Spektakl został przygotowany na podstawie opowiadania Jurija Andruchowycza i poświęcony jest historii mężczyzny, który dopuścił się «najbardziej haniebnego uczynku ludzkiego w całym dziejach miasta» – zawarł pakt z diabłem o swoją duszę. Ten mężczyzna to pseudoksiądz, oszust i złodziej Albert Wyrozemski. Podpisał krwią umowę z nieczystym, by uniknąć kary za swoje uczynki i nie spłonąć przy tłumie gapiów w ogniu. Jednak wszystko potoczyło się nie po jego myśli: diabeł nie dotrzymał obietnicy i jesienią 1641 r. Alberta palą na lwowskim Rynku.

Sceniczną historię opowiada sam Jurij Andruchowycz w roli narratora, śpiewaczka Uliana Horbaczewska i kontrabasista Mark Tokar, odpowiadający za muzykę w ciągu całej imprezy. Trio wchodzi w aktywne interakcje, każdy ma czas na własne solo. Spektakl to nieprzewidywalne po-

łączenie tekstu, śpiewu, muzyki, gry aktorskiej i grafiki autorstwa Anatolija Bielowa.

Mimo całej tragedii w opowieści nie brakuje ironii. Na przykład, środki otrzymane z działalności przestępczej, Wyrozemski trzyma w niedawno znacjonalizowanym oddziale «Prywatbanku», a tekst umowy został spisany krwią z palca środkowego, na którym rana stała się głównym dowodem winy oskarżonego.

Najbardziej emocjonalny fragment przedstawienia to spalenie, kiedy Albert, przekonany aż do ostatniej chwili, że zostanie uratowany przez nieczystego, woła «Gdzie, gdzie jesteś, gdzie?» Ale ratunek, pewnego rodzaju oczyszczenie, przychodzi z zupełnie innej strony – przyjście czegoś lepszego, zwycięstwo dobra symbolizują białe ptaki na czarnym tle, które lecą w niebo...

Olga SZERSZEŃ
Foto: Ірина КАНАГЕЕВА

Ольга ШЕРШЕНЬ
Фото: Ірина КАНАГЕЕВА

Trwają zgłoszenia do konkursu na stypendia im. Lane'a Kirklanda

Триває прийом документів на стипендію імені Лейна Кірккланда

Program Stypendialny im. Lane'a Kirklanda, Polsko-Amerykańska Fundacja Wolności oraz Fundacja Liderzy Przemian ogłosiły kolejną edycję otwartego konkursu dla kandydatów z Ukrainy, Białorusi, Rosji, Mołdowy, Gruzji, Armenii, Azerbejdżanu, Kazachstanu i Kirgistanu na stypendia im. Lane'a Kirklanda w Polsce w roku akademickim 2017/2018.

Program adresowany jest do posiadających wyższe wykształcenie młodych liderów zainteresowanych rozwojem demokracji, gospodarki i społeczeństwa obywatelskiego w swoich krajach i w regionie. Realizacja Programu odbywa się w ramach 2 semestrów studiów na polskich uczelniach oraz co najmniej 2-tygodniowych staży zawodowych w instytucjach państwowych lub prywatnych.

Zaproszenie do składania wniosków kierowane są do kandydatów zdecydowanych po zakończeniu stypendium wrócić do swojego kraju, by wdrażać tam przygotowany w ramach stypendium projekt lub zdobytą wiedzę.

W roku akademickim 2017/2018 Program Kirklanda adresowany jest do osób reprezentujących następujące środowiska: eksperci, politycy, pracownicy instytucji rządowych i samorządowych, przedsiębiorcy, menedżerowie, liderzy organizacji pozarządowych, animatorzy kultury i aktywności obywatelskiej, nauczyciele akademicy, dziennikarze.

Szczegóły na stronie: <http://monitor-press.com/pl/konkursy/5141-17721.html>

WM

22 січня в Палаці культури Луцька відбувся показ вистави «Альберт, або Найвища форма страти».

Захід, організований мистецьким об'єднанням «стендаль», пройшов у рамках проекту «Мистецький січень від «стендаля».

Спектакль, поставлений на основі однойменного оповідання Юрія Андруховича, присвячений історії чоловіка, який здійснив «найганебніший людський вчинок за всю історію міста» – уклав угоду на душу з дияволом. Цей чоловік – псевдосвященик, шахрай і злодій Альберт Вироземський, а договір із нечистим він підписав кров'ю для того, щоб уникнути покарання за свої злочини й не бути спаленим привселюдно на вогнищі. Проте щось пішло не так: диявол не дотримався обіцянки й Альберта страчують на площі Ринок у Львові восени 1641 р.

На сцені цю історію розповідають троє: сам Юрій Андрухович, який виконує роль оповідача, співачка Уліана Горбачевська та контрабасист Марк Токар, котрий відповідає за музичний супровід протягом усього дійства. Trio

активно взаємодіє, кожен має свій сольний час. Спектакль – це неочікуване поєднання тексту, співу, музики, акторської гри та графіки, авторства Анатолія Белова.

Попри всю серйозну трагічність, оповідь не позбавлена іронії. Адже, наприклад, кошти, отримані від шахрайської діяльності, Вироземський зберігає в нещодавно націоналізованому відділі «Приватбанку», а текст угоди записував кров'ю із середнього пальця, ранка на якому й послужила головним доказом його винуватості.

Найемоційніший фрагмент вистави – спалювання, коли Альберт, до останньої миті впевнений, що його врятує нечистий, гукає його: «Де ти, де ти, де?!» Натомість допомога, своєрідне очищення, надходить із зовсім іншого боку – настання чогось кращого, перемогу добра, засвідчують білі птахи, вимальовані на чорному фоні, що злітають до небес...

Ольга ШЕРШЕНЬ
Фото: Ірина КАНАГЕЕВА

Польсько-американський фонд свободи та фонд «Освіта для демократії» оголошують відкритий конкурс для кандидатів з України, Білорусі, Росії, а також Молдови, Грузії, Вірменії, Азербайджану, Казахстану та Киргизстану на отримання стипендій імені Лейна Кірккланда у 2017–2018 навчальному році.

Програма адресована молодим лідерам, що здобули вищу освіту, які зацікавлені в розвитку демократії, економіки та громадянського суспільства у своїх країнах і регіонах. Реалізація програми відбувається в рамках двосеместрового навчання у вищих навчальних закладах Польщі та 2–4-тижневих професійних стажувань у державних або приватних установах і організаціях.

Запрошення до подачі заявок скеровуємо кандидатам, які мають намір після закінчення стипендії повернутися у свою країну для реалізації там підготовленого в рамках стипендії проекту або отриманих знань.

У 2017–2018 навчальному році Програма Кірккланда адресована представникам таких професійних груп: експерти, політики, працівники органів державної влади і самоврядування; підприємці, менеджери; лідери неурядових організацій, діячі культури і громадські діячі; викладачі ВНЗ; журналісти.

Детальну інформацію можна дізнатися за посиланням: <http://monitor-press.com/ua/re sponsi ve/5150-17730.html>

BM

Wydział Kultury Rady Miasta Łuck
Centrum Kultury w Lublinie
Towarzystwo Kultury Polskiej na Wołyniu im. Tadeusza Kościuszki

ogłaszają

X Konkurs Recytatorski Poezji i Prozy Polskiej dla mieszkańców Ukrainy

pod patronatem
Konsula Generalnego Rzeczypospolitej Polskiej w Łucku
Prezydenta Miasta Lublin
Organizatorzy ubiegają się o patronat
Mera Miasta Łuck

Patronat medialny – gazeta «Monitor Wołyński»

Założenia ogólne

1. X Konkurs Recytatorski Poezji i Prozy Polskiej dla mieszkańców Ukrainy odbędzie się pod koniec lutego 2017 r. O miejscu i ostatecznym terminie prowadzenia konkursu zainteresowane osoby zostaną zawiadomione później. Konkurs jest imprezą otwartą, przeznaczoną dla osób mieszkających na stałe lub czasowo na Ukrainie.

2. Celem konkursu jest propagowanie literatury polskiej na Ukrainie oraz integracja Polaków i Ukraińców, doskonalenie warsztatu artystycznego, konfrontacja dokonań twórczych.

3. Laureaci Konkursu wytypowani podczas eliminacji w Łucku wezmą udział w X Polsko-Ukraińskich Spotkaniach Mistrzów Słowa, które odbędą się w Lublinie.

4. Laureaci IX Polsko-Ukraińskich Spotkań Mistrzów Słowa kwalifikowani są bezpośrednio do udziału w X Polsko-Ukraińskich Spotkaniach Mistrzów Słowa, bez udziału w eliminacjach konkursowych.

5. Laureatom delegowanym z Ukrainy do udziału w X Polsko-Ukraińskich Spotkaniach Mistrzów Słowa, organizatorzy zapewniają transport do Lublina i z powrotem oraz noclegi i wyżywienie w czasie pobytu w Polsce.

6. Laureaci delegowani z Ukrainy do udziału w X Polsko-Ukraińskich Spotkaniach Mistrzów Słowa, w celu uzyskania wizy do Polski na 2 tygodnie przed wyjazdem (najpóźniej – w dniu 15 marca 2017 r.) muszą posiadać ważny paszport zagraniczny.

7. W przypadku braku ważnego paszportu zagranicznego we wskazanym dniu organizatorzy zastrzegają sobie prawo zamiany wytypowanych nagrodzonych laureatów, wyróżnionych posiadającymi ważny paszport.

Warunki uczestnictwa

- ukończone 15 lat;
- przygotowanie repertuaru nie prezentowanego w poprzednich konkursach;
- przygotowanie repertuaru z zakresu literatury polskiej w języku polskim lub ukraińskim.

Wykonawca może reprezentować tylko jedną instytucję (np. szkołę, ośrodek kultury, klub);

– zgłoszenie odbywa się do dnia 23 lutego 2017 r. poprzez złożenie KARTY UCZESTNIKA lub zgłoszenie telefoniczne

Zgłoszenia przyjmują Sofia Muliar (tel. +38 0979874574) i Natalija Katrencikova (anata11@mail.ru)

Kategorie konkursu:

A. TURNIEJ RECYTATORSKI

1. Repertuar uczestników obejmuje 2 utwory poetyckie w całości lub fragmentach lub 1 utwór poetycki i fragment prozy z literatury polskiej prezentowane w języku polskim lub ukraińskim;

2. O jakiegokolwiek zmianie repertuaru na każdym z etapów konkursu uczestnicy muszą natychmiast poinformować organizatorów;

3. Łączny czas wykonania nie może przekroczyć 6 minut.

Uwaga: Przekroczenie limitu czasu przez wykonawcę może spowodować wyłączenie go z oceny przez Sąd Konkursowy.

Zagalne zasady:

1. X Deklamatorski konkurs polskiej poezji i prozy dla мешканців України відбується наприкінці лютого 2017 р. Про остаточні дату та місце проведення конкурсу зацікавлені особи будуть повідомлені пізніше. Конкурс – це відкритий захід, призначений для тих, хто постійно або тимчасово проживає в Україні.

2. Мета конкурсу – промоція польської літератури в Україні, а також інтеграція українців і поляків, вдосконалення артистичних вмінь, співставлення творчих досягнень.

3. Laureaci, відібрані на konkursі у Луцьку, візьмуть участь у X Польсько-українських зустрічах майстрів слова у Любліні (Польща).

Управління культури Луцької міської ради
Центр культури в Любліні
Товариство польської культури на Волині імені Тадеуша Костюшка

оголошують

X Декламаторський конкурс польської поезії і прози для мешканців України

Під патронатом
Генерального консула Республіки Польща у Луцьку
Президента міста Любліна
Організатори клопочуться про патронат
Луцького міського голови

Медійний патрон – газета «Волинський монітор»

4. Laureaci IX Польсько-українських зустрічей майстрів слова допускаються до участі у X Польсько-українських зустрічах майстрів слова без проходження конкурсного відбору.

5. Laureatom, делегованим з України до участі у X Польсько-українських зустрічах майстрів слова, організатори забезпечують перевезення до Любліна та назад, нічліги та харчування під час перебування у Польщі.

6. Laureaci, делеговані з України до участі у X Польсько-українських зустрічах майстрів слова, за 2 тижні до фіналу (найпізніше 15 березня 2017 р.) повинні мати дійсний закордонний паспорт (для отримання візи).

7. Якщо котрийсь із лауреатів у вказаний день не матиме дійсного закордонного паспорта, організатори мають право замінити його однією з осіб, відзначених у конкурсній заявці, яка матиме дійсний закордонний паспорт.

Умови участі:

- мати повні 15 років;
- приготувати репертуар, якого учасник не представляв у попередніх конкурсах;

- до репертуару мають входити твори польської літератури польською або українською мовою. **Виконавець може представляти лише одну інституцію** (наприклад, навчальний заклад, дім культури чи клуб);

- **зголошення до участі відбувається до 23 лютого 2017 р.** шляхом заповнення АНКЕТИ УЧАСНИКА (безпосередньо або за телефоном).

Зголошення приймають Софія Муляр (тел. +38 0979874574) та Наталія Катренчикова (anata11@mail.ru).

Конкурсні категорії

A. ДЕКЛАМАТОРСЬКИЙ ТУРНІР

1. Repertuar учасників має складатися з 2 поетичних творів чи їхніх фрагментів або з 1 поетичного твору та 1 фрагменту прози з польської літератури польською або українською мовою;

2. Про будь-яку зміну репертуару на будь-якому з етапів конкурсу учасники повинні негайно повідомити організаторів;

3. Загальний час виконання не може перевищувати 6 хвилин.

Увага! Перевищення виконавцем часового ліміту може призвести до його виключення з оцінюваних учасників конкурсу.

Одбудеться етап окрєговий Олімпіади Литератури і Языка Польского 2017

W dniu 18 lutego 2017 roku w Konsulacie Generalnym RP w Łucku (ul. Dubniwska 22b) odbędzie się etap okrєgowy Olimpiady Literatury i Jєzyka Polskiego.

Wszyscy chєtni do wzięcia udziału w etapie okrєgowym powinni wypełnić Zgłoszenie uczestnika olimpiady 2017 i przesłać je do KG RP w Łucku wyłącznie drogą elektroniczną (plik Word lub PDF) na adres swietlana.stelmaszczuk@msz.gov.pl (w temacie wiadomości należy wpisać «OLiJP – etap okrєgowy») w nieprzekraczalnym terminie do 10 lutego 2017 r.

Zasady Olimpiady Literatury i Jєzyka Polskiego (Poza Krajem) można znaleźć na stronie organizatora: <http://www.olijp.pl/?q=node/12>

Відбудеться окрєжний етап Олімпіади з польської мови та літератури – 2017

18 лютого 2017 р. у Генеральному консульстві РП у Луцьку (вулиця Дубнівська, 226) відбудеться окрєжний етап Олімпіади з польської мови та літератури.

Усі охочі повинні заповнити Заявку учасника олімпіади та відіслати її до 10 лютого 2017 р. до Генерального консульства РП у Луцьку виключно електронною поштою (файл Word або PDF) на адресу: swietlana.stelmaszczuk@msz.gov.pl (у темі мейла потрібно зазначити «OLiJP – etap okrєgowy»).

Із правилами олімпіади можна ознайомитися на сайті організатора: <http://www.olijp.pl/?q=node/12>

Wdrożono nowy system rezerwacji terminów składania wniosków wizowych

Нову систему реєстрації для отримання віз уже запроваджено

19 stycznia w Centrum Wizowym w Łucku odbyła się konferencja prasowa nt. «Nowy system rejestracji do Punktów Przyjmowania Wniosków Wizowych».

Spotkanie miało przybliżyć społeczności zmiany wdrożone 20 stycznia 2017 r. w nowym systemie rejestracji w Łuckim, Charkowskim i Odesskim Okręgu Konsularnym. W konferencji wzięli udział p.o. Konsula Generalnego RP w Łucku Krzysztof Sawicki, kierownik Wydziału Ruchu Osobowego KG w Łucku Konsul Piotr Matusiak i dyrektor regionalny firmy «VFS Global» na Ukrainie, Białorusi, w Kazachstanie i Uzbekistanie Amit Kumar Sharma.

Na początku spotkania Krzysztof Sawicki zaznaczył, że nowy system będzie dużo łatwiejszy dla klientów Punktu Przyjmowania Wniosków Wizowych, ale o wiele bardziej skomplikowany dla oszustów, i dodał: «Ten system jest konieczny, ponieważ dotychczas w historii nigdy nie było sytuacji, żeby tak wielu Ukraińców chciało pojechać do Polski i przeciwnie».

Piotr Matusiak poinformował, że nowy system wdrożono jeszcze w październiku 2016 r. w Kijowskim Okręgu Konsularnym, gdzie obronił się już w ciągu pierwszych miesięcy. Podstawowa różnica funkcjonowania między starym a nowym systemem polega na tym, że to pracownicy call-center dzwonią do wnioskodawcy, a nie na odwrót, aby zaproponować datę złożenia dokumentów potrzebnych do otrzymania wizy. Piotr Matusiak podkreślił, że w przyszłości taki system rejestracji będzie działał we wszystkich ukraińskich centrach wizowych.

Na konferencji prasowej zaprezentowano krótkie statystyki, które pokazują wzrost liczby wiz wydanych Ukraińcom w latach 2015–2016 w Łuckim Okręgu Konsularnym. W ciągu 2016 r. rozpatrzone ok. 300 tys. wniosków wizowych, pozytywne decyzje otrzymało prawie 280 tys. wnioskodawców. Dla porównania, w latach 2010–2012 konsulat w Łucku wydał około 100 tys. wiz. Ogółem w roku 2016 na Ukrainie ponad 1,3 mln osób złożyło wnioski wizowe, wydano natomiast 1,222 mln wiz. Konsulat w Łucku z roku na rok obserwuje wzrost liczby wydanych

wiz o 20–25 %, w tym 35 % to wizy pracownicze (ponad 120 tys. w 2016 r.).

Piotr Matusiak zaznaczył, że jednym z głównych powodów odmowy wizy jest składanie przez osobę fałszywych dokumentów.

Bardziej szczegółowo można zapoznać się ze zmianami, wdrożonymi w systemie rejestracji do Punktów Przyjmowania Wniosków Wizowych pod linkiem: <http://monitor-press.com/ua/extensions/s5-tab-show/5077-17535.html>.

Olga SZERSZEN
Foto: Iryna KANAHEJEWA

19 січня у приміщенні візового центру в Луцьку відбулася прес-конференція «Нова система реєстрації до Punktів прийому візових анкет».

і додав: «Така система потрібна, бо до цього часу в історії ніколи не складалася подібна ситуація, коли так багато українців вирушали до Польщі й навпаки».

Пьотр Матусяк повідомив, що нову систему ще в жовтні 2016 р. запровадили в Київському консульському окрузі, де протягом перших місяців роботи вона показала свою ефективність. Основна відмінність функціонування нової системи реєстрації від старої полягає в тому, що працівники колл-центру телефонують до заявника, а не навпаки, щоб запропонувати дату подачі необхідних документів на візу. Пьотр Матусяк підкреслив, що в майбутньому така система реєстрації запрацює в усіх українських візових центрах.

На прес-конференції також презентували коротку статистику, яка зафіксувала зростання видачі віз українцям у 2015–2016 рр. у Луцькому консульському окрузі. Так, протягом 2016 р. було розглянуто приблизно 300 тис. заяв на отримання віз, із котрих позитивні рішення отримали майже 280 тис. Для порівняння, впродовж 2010–2012 рр. луцьке консульство видало близько 100 тис. віз. Загалом за 2016 р. в Україні видали 1,226 млн віз, а із заявами звернулися понад 1,3 млн осіб. Консульство в Луцьку з року в рік спостерігає збільшення на 20–25 % кількості виданих віз, із яких 35 % – це робочі візи (ponad 120 тис. у 2016 р.).

Пьотр Матусяк зауважив, що одна з головних причин відмови в наданні візи – подача особою фальшивих документів.

Детальніше ознайомитися зі змінами, запровадженими в системі реєстрації до Punktu прийому візових анкет, можна за посиланням: <http://monitor-press.com/ua/extensions/s5-tab-show/5077-17535.html>.

Ольга ШЕРШЕНЬ
Фото: Ірина КАНАГЕЄВА

Informacja o rekrutacji na studia

Інформація про вступ до ВНЗ

Osoby polskiego pochodzenia mogą zapoznać się z zasadami, trybem i zakresem rekrutacji na polskie wyższe uczelnie ze Stypendium Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego na rok akademicki 2017/2018.

Osoby polskiego pochodzenia mogą ubiegać się o stypendium Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego na kształcenie w języku polskim na następujących poziomach kształcenia:

1. Studia pierwszego stopnia (zawodowe).
2. Jednolite studia magisterskie.
3. Studia drugiego stopnia dla najlepszych absolwentów studiów pierwszego stopnia ukończonych w kraju zamieszkania.
4. Tzw. studia częściowe, czyli odbycie części studiów wyższych w Polsce przez jeden lub dwa semestry (dla studentów przede wszystkim filologii polskiej studiujących w uczelniach zagranicznych).
5. Studia trzeciego stopnia (doktoranckie).
6. Kształcenie podyplomowe (staże naukowe i staże habilitacyjne).

Warunkiem niezbędnym do przyjęcia i rozpoczynania aplikacji na wszystkie poziomy kształcenia w Polsce jest posiadanie przez kandydata polskiego pochodzenia. Posiadacze Karty Polaka nie mają obowiązku dokumentować polskiego pochodzenia. Stypendium przyznawane jest na poszczególne lata studiów nie dłużej niż na okres trwania danego poziomu kształcenia.

Szczegóły można poznać tu: <http://monitor-press.com/pl/2-pol/wiadomo-ci/5159-17738.html>

MW

Osoby polskiego pochodzenia mają możliwość ознайомитися з правилами та умовами вступу до польських вищих навчальних закладів зі стипендією Міністерства науки і вищої освіти на 2017–2018 навчальний рік.

Osoby polskiego pochodzenia можуть подавати документи на стипендію від Міністерства науки і вищої освіти на навчання польською мовою за наступними кваліфікаційними рівнями:

1. Навчання першого рівня (професійне) – бакалаврат.
2. Повна магістерська вища освіта.
3. Навчання другого рівня – магістратура для найкращих випускників після закінчення бакалаврату в країні проживання.
4. Так зване комбіноване навчання, тобто проходження частини навчання (протягом одного чи двох семестрів) у Польщі (передусім для студентів польської філології, які навчаються за кордоном).

5. Навчання третього рівня – в аспірантурі.
6. Післядипломна освіта (наукові та докторські стажування).

Передумова для прийому й розгляду заявки на всіх рівнях освіти в Польщі – польське походження кандидата. Власники Карти поляка не зобов'язані документувати польське походження. Стипендія надається на кожен рік навчання, але не довше, ніж тривалість відповідного освітнього рівня.

Детальну інформацію можна дізнатися за посиланням: <http://monitor-press.com/pl/2-pol/wiadomo-ci/5159-17738.html>

ВМ

Informacje Lubelskie

Handel nielegalnymi papierosami w województwie lubelskim wciąż kwitnie. W ostatnim czasie policjanci zatrzymali dwóch mężczyzn i przechwycili ok. 2 tys. paczek. Policjanci ze świdnickiej drogówki podczas kontroli drogowej w Piaskach znaleźli ponad 1000 paczek papierosów bez polskich znaków skarbowych akcyzy. Nielegalny towar przewoził w swoim aucie 38-letni mieszkaniec Świdnika. Natomiast policjanci z Opola Lubelskiego ustalili, że 60-letni mieszkaniec gminy Wilków magazynuje w swoim gospodarstwie papierosy z kontrabandy. Po przeszukaniu pomieszczeń znaleziono ponad 800 paczek papierosów różnych marek. Żadna z zabezpieczonych paczek nie posiadała polskich znaków skarbowych akcyzy.

Dina – pies służbowy z Nadbużańskiego Oddziału Straży Granicznej – przez 10 lat zajmowała się wyszukiwaniem narkotyków. Teraz przyszła pora na zasłużoną emeryturę. Opiekunem Diny był chor. szt. SG Piotr Matczuk i to właśnie z nim spędzi swoją spokojną starość. Czworonożny funkcjonariusz m.in. ujawniał narkotyki podczas kontroli, uczestniczył w działaniach profilaktyki antynarkotykowej oraz w akcjach charytatywnych i pokazach tresury psów służbowych. Aktualnie w Nadbużańskim Oddziale SG służbę pełni 51 psów o specjalnościach: patrolowo – obronne, tropiące oraz psy specjalne do wyszukiwania materiałów wybuchowych, narkotyków oraz papierosów.

W marcu trzy laureatki wojewódzkiego etapu konkursu na «Pielęgniarkę Roku 2016» będą reprezentować Lubelszczyznę w ogólnopolskim finale. Każda z nich przedstawi pracę na temat «Bezpieczna pielęgniarka = bezpieczny pacjent».

Gmina Puchaczów, której budżet zasilają podatki z kopalni węgla, nadal w grupie najbogatszych samorządów. Ale województwo lubelskie wśród najbiedniejszych. Najnowszy ranking sporządziło Ministerstwo Finansów. Aby stworzyć to zestawienie, resort porównał dochody podatkowe przeliczone na jednego mieszkańca w każdej gminie i powiecie. Najzamożniejszą gminą Polski jest Kleszczów (z wynikiem 34 825,79 zł). To nie zaskoczenie, bo Kleszczów regularnie otwiera ranking. Dzieje się tak dzięki podatkom płynącym ze znajdującej się w gminie kopalni węgla brunatnego Bełchatów. Lubelska gmina Puchaczów (z kopalnią Bogdanka) uplasowała się na 16. miejscu z wynikiem 4037,85 zł na mieszkańca. W czołówce rankingu na próżno szukać innych lubelskich miejscowości. Puławy zajęły 117. pozycję (2244,51 zł), stolica regionu Lublin – 337. miejsce z wynikiem 1706,57 zł. Chełm jest na 725. miejscu, Biała Podlaska na 747., a Zamość na 813. pozycji.

Od oddania do użytku nowego dworca PKP w Puławach minął już miesiąc. W budynku wciąż nie działają kasy biletowe, a tablice, które powinny pokazywać godziny przyjazdu i odjazdu pociągów, pozostają wyłączone. Uruchomienie kas jest planowane na połowę lutego. To, od kiedy tablice zaczną działać jest uzależnione od zakończenia modernizacji linii nr 7, bo jest to system połączony.

Stowarzyszenie Hospicjum Domowe zabiega o budowę w Chełmie hospicjum stacjonarnego. Organizacja planuje pozyskać na ten cel środki unijne, a także organizować zbiórki publiczne. Ma też nadzieję na finansowe wsparcie z Ministerstwa Zdrowia. Na terenie Chełma nie ma obecnie takiego obiektu. Rozpoczęcie budowy zaplanowane jest na rok 2018. Obiekt ma powstać w ciągu dwóch lat.

Piłkarscy kibice w Europie wciąż czekają na rozpoczęcie sprzedaży wejściówek na mistrzostwa Starego Kontynentu do lat 21. Bilety będzie można nabywać od lutego. Turniej UEFA Euro U21 Polska 2017 odbędzie się w dniach 16–30 czerwca w sześciu polskich miastach. Na Arenie Lublin zaplanowano trzy spotkania grupowe, w tym dwa z udziałem reprezentacji Polski.

Już ponad 6,2 tys. mieszkańców województwa lubelskiego choruje na infekcje grypopodobne. W normalnym czasie ta liczba wynosi około 1 tys. osób. Szpitale wprowadzają ograniczenia w odwiedzinach. Najwięcej zachorowań jest w grupie wiekowej od 15 do 64 lat. Żadnych zgonów z powodu grypy jeszcze nie zanotowano. Eksperti podkreślają, że sezon grypowy dopiero się rozpoczyna. Najwięcej zachorowań jest zawsze na przełomie lutego i marca.

Trwają poświęcane porządki. Sezon na latające drzewka otwarty. Drzewko wyrzucane przez balkon to typowy widok na większości lubelskich osiedli. Ze względu na zagrożenie dla osób spacerujących poniżej administratorzy apelują jednak, żeby choinki wynosić tradycyjnie, drzwiami.

Modernizację peronów oraz przebudowę urządzeń sterowania ruchem kolejowym na stacjach w Białej Podlaskiej, Małaszewiczach i Terespolu zapowiada spółka PKP Polskie Linie Kolejowe. Stacje mają stać się wygodniejsze dla podróżnych, a podróż pociągami bezpieczniejsza. Inwestycja dotyczy też wymiany 14 km torów i rozjazdów oraz przebudowy sieci trakcyjnej i systemu telekomunikacji. Po zakończeniu inwestycji pociągi pasażerskie pojadą od Białej Podlaskiej do granicy państwa z prędkością do 160 km/h, a towarowe do 120 km/h. Poprawić ma się też komfort podróży.

Lotnisko w Świdniku właśnie podsumowało minionych dwanaście miesięcy. W 2016 r. z Portu Lotniczego Lublin skorzystało 377 606 pasażerów. Najlepszym miesiącem był sierpień, kiedy odprawiono ponad 40 tys. podróżnych. Z kolei w listopadzie lotnisko przywitało milionowego pasażera. Udało się wykonać ponad 4 tys. operacji lotniczych. W 2017 r. mają być uruchomione połączenia z Barceloną, Liverpoolem i Heraklionem.

Lwów od wielu miesięcy tonie w odpadach po tragicznym w skutkach pożarze na tamtejszym wysypisku. Jednym z miast partnerskich Lwowa jest Lublin, do którego władz dotarło już oficjalne pismo mera, który prosi, by Lublin przyjął i przetworzył część odpadów z jego miasta. Na takie czynności zgodę musi wyrazić Główny Inspektorat Ochrony Środowiska, który określi też, jakie są możliwości i warunki ewentualnego przyjęcia odpadów, określi ilości oraz miejsca, do których mogłyby zostać one przewiezione i zutylizowane.

Adam TOMANEK

Люблінська інформація

Торгівля нелегальними цигарками в Люблінському воєводстві процвітає. Нещодавно правоохоронці затримали двох чоловіків і перехопили приблизно 2 тис. пачок тютюнових виробів. Свідницькі поліціанти під час дорожнього контролю в Пясках виявили понад 1 тис. пачок цигарок без польських акцизних марок. Нелегальний товар перевозив 38-річний житель Свідника. Поліціанти з Ополя Люблінського встановили, що 60-річний житель гміни Вількув зберігає у своєму господарстві контрабандні цигарки. Після обшуку приміщень віднайшли понад 800 пачок цигарок різних марок. Жодна з конфіскованих пачок не мала польських акцизних марок.

Діна – службова собака з Надбужанського відділу Прикордонної служби, котра впродовж 10 років займалася пошуком наркотиків. Зараз прийшла пора заслуженої пенсії. Опикуном Діни був хорунжий Прикордонної служби Пётр Матчук, і саме з ним вона проведе решту свого життя. Чотирилапий працівник виявляв наркотики під час контролю, брав участь у профілактичній антинаркотичній роботі, благодійних акціях і виставках дресированих службових собак. Зараз у Надбужанському відділі Прикордонної служби працює 51 пес. Собаки спеціалізуються на патрулюванні й обороні, переслідуванні, а також на пошуку вибухонебезпечних матеріалів, наркотиків і цигарок.

У березні три лауреатки воєводського етапу конкурсу «Медсестра року – 2016» представлять Люблінщину на загальнопольському фіналі. Кожна з них презентуватиме роботу на тему «Безпечна медсестра = безпечний пацієнт».

Гміна Пухачув, значну частину бюджету якої складають податки з вугільної шахти, – одна з найбагатших територіальних громад. Натомість Люблінське воєводство одне з найбідніших. Новий рейтинг уклало Міністерство фінансів. Відомство порівняло податкові надходження з розрахунку на одного жителя в кожній гміні та повіті. Найзamoжніша гміна Польщі – Клещув (із результатом 34 825,79 злотих). Це й не дивно, бо Клещув завдяки податкам, які надходять до гміни з шахти Белхатув, де видобувають буре вугілля, регулярно очолює рейтинги. Люблінська гміна Пухачув (із шахтою «Богданка») опинилася на 16 місці з результатом 4037,85 злотих на одного жителя. Серед лідерів рейтингу марно шукати інші люблінські населені пункти. Пулави зайняли 117 позицію (2244,51 злотих), столиця регіону – Люблін – 337 місце (1706,57 злотих). Холм – на 725 місці, Біла Підляска – на 747, а Замость – на 813 позиції.

Із моменту відкриття нового залізничного вокзалу в Пулавах минув уже місяць, проте там досі діють не каси для придбання квитків та не працюють електронні табло, які повинні показувати час приїзду та від'їзду потягів. Відкриття кас заплановано на середину лютого. Дата початку роботи табло залежить від терміну завершення модернізації лінії № 7.

Товариство «Домашній хоспіс» прагне побудувати в Холмі стаціонарний хоспіс. Організація планує одержати для цього європейські кошти, а також провести акцію збору грошей. Вона надіється також на фінансову підтримку Міністерства здоров'я. На території Холма нині немає подібного об'єкта. Початок будівництва заплановано на 2018 р. Об'єкт мають спорудити впродовж двох років.

Футбольні вболівальники у Європі продовжують чекати на початок продажу квитків на чемпіонат Старого континенту U–21. Турнір УЄФА «Євро–U21 Польща–2017» відбудеться 16–30 червня в шести польських містах. На «Арені Люблін» заплановано проведення трьох матчів групового етапу, зокрема два за участі збірної Польщі.

Уже понад 6,2 тис. жителів Люблінського воєводства хворіють на грипоподібні інфекції. У період відсутності епідемії така кількість становить приблизно 1 тис. осіб. Лікарні запроваджують обмеження для відвідувань. Найбільше хворих – у віковій групі від 15 до 64 років. Жодних смертей у результаті грипу не зафіксовано. Експерти підкреслюють, що епідемія тільки розпочинається. Найбільше випадків захворювань завжди припадає на кінець лютого – початок березня.

Триває післясвяткове наведення порядку. Сезон літання ялинок відкрито. Викинути деревце через балкон типово для більшості люблінських мікрорайонів. Через загрозу для осіб, які проходять біля будинків, керівництво мікрорайонів закликає виносити ялинки традиційно – через двері.

Модернізацію перонів і перебудову пристроїв управління залізничним рухом на станціях у Білій Підлясці, Малашевичах і Тересполі обіцяє провести товариство «PKP – Польські залізничні лінії». Станції мають стати зручнішими для мандрівників, а подорож потягами – безпечнішою. Інвестиція передбачає заміну 14 км колій і роз'їздів, а також перебудову мережі ліній і телекомунікаційної системи. Після реалізації інвестиції пасажирські потяги вирушать від Білої Підляски до державного кордону зі швидкістю до 160 км/год, а товарні – до 120 км/год. Подорожувати стане комфортніше.

Летовище у Свіднику підсумувало дванадцять минулих місяців. У 2016 р. аеропортом «Люблін» скористалися 377 606 пасажирів. Найкращим місяцем був серпень, коли звітди відправили понад 40 тис. осіб. А в листопаді летовище привітало мільйонного пасажиря. Протягом року вдалося виконати понад 4 тис. авіаційних операцій. На 2017 р. заплановано відкриття сполучень із Барселоною, Ліверпулем та Іракліоном.

Львів уже кілька місяців потопає у відходах після трагічної за наслідками пожежі на місцевому звалищі. Одним із міст-побратимів Львова є Люблін, до влади якого вже надійшов офіційний лист львівського мера з проханням, щоб Люблін прийняв і переробив частину відходів із його міста. На подібні дії повинен висловити згоду Головний інспекторат охорони середовища, який теж має усталити умови можливого прийняття відходів, окреслити їхню кількість і місця, до яких їх можна було би відтранспортувати та утилізувати.

Адам TOMANEK

Baza w syryjskim porcie dla Rosji. Przez 50 lat za darmo

Rosja podpisała z Syrią umowę na 50 lat w sprawie rozszerzenia rosyjskiej wojskowej bazy morskiej w syryjskim porcie Tartus. Na jej mocy Rosja będzie mogła utrzymywać w bazie do 11 okrętów bojowych jednocześnie, a infrastrukturę użytkować będzie bezpłatnie. Porozumienie, którego tekst opublikowano w piątek na oficjalnym rosyjskim portalu prawnym, przewiduje, że Rosja ma prawo wwozić do bazy wszelkie rodzaje uzbrojenia i amunicji niezbędne do funkcjonowania bazy. Będzie ona wyłączona spod jurysdykcji syryjskiej. Porozumienie pozwala na rozlokowanie tam okrętów o napędzie jądrowym pod warunkiem przestrzegania zasad bezpieczeństwa nuklearnego i ekologicznego. Umowa będzie automatycznie przedłużana na kolejne 25 lat, jeśli żadna ze stron nie poinformuje o chęci zrezygnowania z niej.

Tvn24.pl

База в сирійському порту для Росії. Упродовж 50 років безкоштовно

Росія підписала із Сирією договір на 50 років щодо розширення російської військової морської бази в сирійському порту Тартус. Згідно з ним Росія зможе утримувати на базі до 11 бойових кораблів одночасно, а інфраструктуру використовуватиме безкоштовно. Документ, текст якого було опубліковано в п'ятницю на офіційному російському юридичному порталі, передбачає, що Росія має право вводити на базу всі види озброєння та амуніції, необхідні для функціонування бази. Вона буде включена з сирійської юрисдикції. Договір дозволяє розмістити там атомоходи за умови дотримання правил ядерної та екологічної безпеки. Угода буде автоматично продовжена на наступні 25 років, якщо жодна зі сторін не повідомить про бажання її розірвати.

Tvn24.pl

Dania wyśle do Syrii żołnierzy sił specjalnych

– Uwzględniając konkretne podejście koalicji, rząd postanowił rozszerzyć zadania naszych sił specjalnych w Iraku i Syrii – poinformował minister spraw zagranicznych Anders Samuelsen. Jako członek NATO, Dania bierze udział w kierowanej przez USA operacji Inherent Resolve (Nieodłączna Decyzja) przeciwko Państwu Islamskiemu i jej wojska działają już w Iraku. W kwietniu ubiegłego roku Dania zgodziła się wysłać do regionu żołnierzy, także sił specjalnych. Stacjonują oni w bazie lotniczej Al Asad w okręgu Hit w irackiej prowincji Anbar. – Cieszę się, że większość w parlamencie popiera to – powiedział Samuelsen, dodając, że duńscy żołnierze będą działać w strefie przy granicy z Irakiem. Dania dołączy też na czas od lutego do maja swą fregatę do zespołu okrętów wojennych wokół amerykańskiego lotniskowca.

PAP

Данія скерує до Сирії солдатів спеціальних сил

«З огляду на конкретний підхід коаліції уряд вирішив розширити завдання наших спеціальних сил в Іраку та Сирії», – повідомив міністр закордонних справ Данії Андерс Самуельсен. Як член НАТО Данія бере участь у підконтрольній США операції «Inherent Resolve» («Невід'ємне рішення») проти Ісламської Держави, і її війська вже діють в Іраку. У квітні минулого року Данія погодилася направити до регіону солдатів, зокрема спеціальних сил. Вони перебувають на авіаційній базі «Al Asad» в окрузі Хіт провінції Анбар. «Я радію, що більшість у парламенті підтримала таке рішення», – сказав Самуельсен, додаючи, що данські солдати діятимуть у прикордонній з Іраком території. У період із лютого до травня Данія також приєднає свій фрегат до команди військових кораблів навколо американського авіаносця.

PAP

W Unii Europejskiej dominuje niepokój w związku z prezydenturą D.Trumpa

W Unii Europejskiej dominuje niepokój o przyszłe relacje z USA za prezydentury Donalda Trumpa. Obawy wywołały nie tylko jego krytyczne wypowiedzi pod adresem Europy z kampanii wyborczej, ale także niedawne wywiady. Mówił w nich, że NATO jest przestarzałe i kwestionował jedność Unii dodając, że kolejne kraje pójdą śladem Wielkiej Brytanii. Zaraz po wyborze szef Komisji Europejskiej Jean-Claude Juncker powiedział, że Donald Trump to zagrożenie dla relacji Unii z USA. «Będziemy musieli nauczyć prezydenta elekta czym jest Europa i jak funkcjonuje» – mówił. O prezydencie elekcje rozmawiali dwukrotnie unijni ministrowie spraw zagranicznych.

Informacyjna Agencja Radiowa

У Європейському Союзі панує неспокій у зв'язку із президентством Трампа

У Європейському Союзі панує неспокій щодо майбутніх відносин зі США за президентства Дональда Трампа. Побойовання викликали не тільки його критичні висловлювання на адресу Європи під час виборчої кампанії, але й недавні інтерв'ю. У них він говорив, що НАТО застаріло, і висловив сумніви щодо єдності Євросоюзу, додаючи, що інші країни підуть шляхом

2017 | NATO SCOPE

Великобританії. Одразу після виборів голова Європейської комісії Жан-Клод Юнкер сказав, що Дональд Трамп – це загроза для відносин Євросоюзу зі США. «Ми повинні вказати новообраному президенту, чим є Європа і як вона функціонує», – сказав він. Про новообраного президента також двічі говорили європейські міністри закордонних справ.

Informacyjna Agencja Radiowa

Co wybór Trumpa oznacza dla Ukrainy?

– Wizja polityki zagranicznej Trumpa jest kardynalnie sprzeczna z interesem Ukrainy, ale również Polski. Prezydent elekt uważa, że warto rozmawiać tylko z wielkimi. W swoich ostatnich wypowiedziach mówi on wprost, że dogada się z Władimirem Putinem, tylko potrzebuje na to czasu. Z nieoficjalnych ukraińskich źródeł wiadomo, że rząd Poroszenki dostał taką informację, że mają 2–3 miesiące, żeby przedstawić jakąś realistyczną koncepcję zakończenia wojny w Donbasie do końca roku. W przeciwnym razie Amerykanie dogadają się z Rosjanami ponad głowami Ukraińców – tłumaczy Łukasz Adamski z Centrum Polsko-Rosyjskiego Dialogu i Porozumienia. Jak zwraca uwagę Rafał Sadowski z Ośrodka Studiów Wschodnich, sprawa Donbasu to dla Ukrainy «nieprzekraczalna granica». – Po stronie ukraińskiej nie ma możliwości zaakceptowania tego, czego chcą Rosjanie, czyli de facto autonomii Donbasu kontrolowanego przez separatystów. Pokazują to chociażby reakcje na Ukrainie na ostatni artykuł jednego z oligarchów, który postulował wycofanie się ze zbyt daleko idącej integracji z Unią Europejską i odpuszczenie sobie NATO. Spotkało się z bardzo mocną krytyką ze strony opinii publicznej – podkreśla ekspert.

Jedynka

Що вибір Трампа означає для України?

«Концепція закордонної політики Трампа кардинально суперечить інтересам України, а також Польщі. Новообраний президент вважає, що варто говорити тільки з великими державами. Останнім часом він прямо заявляє, що домовиться з Володимиром Путіним, тільки потребує на це часу. З неофіційних українських джерел відомо: уряд Порошенка дізнався, що має 2–3 місяці, аби представити якусь реалістичну концепцію завершення війни на Донбасі до кінця року. В іншому випадку американці домовляться з росіянами без самих українців», – пояснює Лукаш Адамський із Центру польсько-російського діалогу та порозуміння. Рафал Садовський із Центру східного навчання звертає увагу на те, що справа Донбасу – це для України «неподоланий кордон». «Українська сторона не може погодитись на те, чого хочуть росіяни, тобто фактично на автономію Донбасу, контрольованого сепаратистами. Це зрозуміло принаймні з реакції в Україні на нещодавно статтю одного з олігархів, котрий переконував відмовитися від занадто далекої інтеграції з Європейським Союзом і НАТО. Ці висловлювання спровокували дуже сильну критику зі сторони суспільства», – підкреслює експерт.

Jedynka

Sondaż: Czy wojska USA zapewnią nam bezpieczeństwo?

IBRIS przeprowadził sondaż dla «Faktu» i Radia ZET, podczas którego badano czy Polacy uważają, iż obecność żołnierzy ze Stanów Zjednoczonych na naszym terenie zwiększy bezpieczeństwo Polski. Ponad połowa pytaných Polaków – 56,3 procent – jest zdania, że amerykańskie wojska zwiększą gwarancję bezpieczeństwa Polski. Odpowiedzi zdecydowanie tak udzieliło 22,4 procent respondentów, a «raczej tak» – 34 procent. 36,1 procent badanych nie wierzy w pozytywne efekty amerykańskiej obecności. Z kolei 19,6 procent respondentów, na pytanie o to, czy wojska amerykańskie w Polsce to gwarancja bezpieczeństwa naszego kraju odpowiedziało «raczej nie». Odpowiedzi «zdecydowanie nie» udzieliło 16,5 procent badanych. 70 procent ludzi młodych w wieku od 18 do 24 lat cieszy się z obecności wojsk amerykańskich.

Wprost

Чи війська США гарантуватимуть безпеку полякам?

«IBRIS» провів опитування для видання «Fakt» і радіо «ZET», під час якого дослідив, чи поляки вважають, що присутність солдатів зі Сполучених Штатів Америки на території Польщі підвищить безпеку країни. Понад половина опитаних поляків (56,3 %) вважає, що американські війська збільшать гарантію безпеки Польщі.

Абсолютно ствердно відповідь надали 22,4 % респондентів, а «швидше так» – 34 %. 36,1 % опитаних не вірять у позитивні зміни через американську присутність. У свою чергу, 19,6 % респондентів на запитання про те, чи американські війська у Польщі гарантують безпеку країні, відповіли «швидше ні». Відповідь «абсолютно ні» дали 16,5 % опитаних. 70 % молодих людей віком від 18 до 24 років радіють присутності американських військ.

Wprost

Rosyjskie rakiety na granicach Polski

Rosja wzmocni obronę powietrzną na granicach z państwami NATO, w tym z Polską. Jak poinformował rzecznik Zachodniego Okręgu Wojskowego płk. Igor Migunow, chodzi o cztery dywizjony systemów rakietowych S–400 Triumf. Tego typu rakiety, oznaczone w kodzie NATO jako SA–10C mogą przechwytywać samoloty i pociski manewrujące w odległości co najmniej 400 kilometrów. Systemy rakietowe S–400 Triumf trafią na wyposażenie wojsk Zachodniego Okręgu Wojskowego jeszcze w tym roku. Na razie nie podano do publicznej wiadomości, w których regionach zostaną rozmieszczone nowe dywizjony, ale wiadomo, że w skład okręgu zachodniego wchodzi między innymi obwód kaliningradzki, graniczący z Polską. W ostatnich miesiącach ubiegłego roku do Kaliningradu trafiły systemy rakietowe Iskander, o których wiadomo, że są zdolne do przenoszenia głowic jądrowych oraz systemy «Bastion» mogące niszczyć cele nawodne i powietrzne na odległość do 300 kilometrów. Eksperci podkreślają, że dzięki takiemu wyposażeniu, rosyjska armia może kontrolować cele w Polsce i innych krajach bałtyckich.

Polskie Radio dla Zagranicy

Російські ракети на кордонах Польщі

Росія зміцнить повітряний захист на кордонах із державами НАТО, зокрема на кордоні з Польщею. Як повідомив речник Західного військового округу, полковник Ігор Мигунов, йдеться про чотири дивізії ракетних систем С–400 «Тріумф». Ракети цього типу, що за натівською класифікацією позначаються кодом SA–10C, можуть перехоплювати літаки та ракети, які маневрують на відстані щонайменше 400 км. Ракетні системи С–400 «Тріумф» передадуть військам Західного військового округу ще цього року. За даними Міністерства оборони, вже найближчим часом відбудеться навчання з обслуговування цих комплексів. Поки що не оголошено, де розмістяться нові дивізії, але відомо, що до Західного округу належить Калінінградська область, яка межує з Польщею. В останні місяці минулого року до Калінінграда потрапили ракетні системи «Іскандер», про які відомо, що вони можуть переносити ядерні головки, та системи «Бастіон», які можуть знищувати морські та повітряні цілі на відстані до 300 км. Експерти підкреслюють, що завдяки такому обладнанню російська армія може контролювати цілі в Польщі та Балтійських країнах.

Polskie Radio dla Zagranicy

US Army w Polsce broni i płaci

Każdy ponosi koszty pobytu – tłumaczy MON zasady finansowe obecności sojusznicznych wojsk w Polsce. Na poligonie w Drawsku Pomorskim rozpoczęły się holenderskie ćwiczenia Bison Drawsko 2017. Bierze w nich udział 4,5 tys. żołnierzy z sześciu państw. W manewrach wezmą też udział amerykańscy żołnierze, którzy wzmocnią teraz wschodnią flankę NATO. – Zgodnie z zasadami NATO każde państwo płaci za siebie, ale w kwestiach np. infrastruktury niektóre wydatki zostaną pokryte z funduszu inwestycyjnego NATO – precyzuje Bartłomiej Misiewicz. W ciągu ostatnich 15 lat NATO zainwestowało w budowę infrastruktury wojskowej w Polsce ponad 2,5 mld zł. Wysokości odpłatności za korzystanie przez obce wojska z poligonów ustalił pod koniec poprzedniego roku szef resortu obrony Antoni Macierewicz. Np. dzień ćwiczeń na poligonie w Orzyszu co najmniej 2,5 tys. żołnierzy kosztuje obcą armię 82,6 tys. zł, w Drawsku – 183,3 tys. zł, a Żaganiu 65,3 tys. zł.

Rzeczpospolita

Американська армія обороняє і платить

«Кожен платить за перебування», – так Міністерство національної оборони Польщі пояснив фінансові принципи присутності союзницьких військ у Польщі. На полігоні в Дравську Поморському розпочалися голландські навчання «Bison Drawsko – 2017». У них беруть участь 4,5 тис. солдатів із шести країн, зокрема американські солдати, котрі зараз зміцнюють східний фланг НАТО. «Згідно з принципами НАТО кожна країна платить за себе, але якщо мова йде, наприклад, про інфраструктуру, то деякі витрати покриватимуться з інвестиційного фонду НАТО», – уточнює Бартоломей Місевич. За останні 15 років НАТО інвестувало в розбудову військової інфраструктури в Польщі понад 2,5 млрд злотих. Вартість відшкодування за використання чужими військами полігонів у кінці минулого року визначив міністр оборони Антоній Мацєрєвич. Наприклад, день навчань на полігоні в Ожиші для 2,5 тис. солдатів коштує 82,6 тис. злотих, у Дравську – 183,3 тис. злотих, а в Жагані – 65,3 тис. злотих.

Rzeczpospolita

PRASA // РОБОТА

Луцький міський центр зайнятості

Посада	З/П	Вимоги / Роботодавець
Агент торговельний	3 264	Організація збуту товарів (напої), робота з клієнтами, оформлення договорів, напрацювання бази нових клієнтів
Апаратник апретування	5 000	Обслуговування лінії по оздобленню тканини
Апаратник борошно-мельного виробництва	3 200	Робота в цеху, завантаження-вивантаження зерна в борошномельні машини
Апаратник круп'яного виробництва	3 200	Робота в цеху, завантаження-вивантаження зерна для виготовлення круп
Арматурник (будівельні, монтажні й ремонтно-будівельні роботи)	5 000	Робота на будівництві (в'язання каркасів, проведення бетонувальних робіт)
Бармен	3 200	Обслуговування клієнтів кафе, розрахунок з клієнтами
Бухгалтер	4 100	Виконувати роботу заступника головного бухгалтера, ведення бухгалтерського та податкового обліку, володіння програмою 1С бухгалтерія 7, 8 версіями (будівництво будівель)
Бухгалтер	4 000	Облік і ведення основних засобів, зання 1С
Бухгалтер	3 500	Ведення бухгалтерської та фінансової звітності, ведення обліку, знання програм 1С, Медок
Бухгалтер-ревізор	3 500	Проведення інвентаризації та контроль правильності ведення бухгалтерського та податкового обліку
Вальцювальник гумових сумішей	4 000	Виготовлення гумових сумішей на гумозмішувальному обладнанні
Вантажник	3 500	Завантажувально-розвантажувальні роботи на складі
Вантажник	3 500	Розвантаження та заантаження товару
Вантажник	3 200	Завантаження та розвантаження меблів
Верстатник широко-го профілю	6 000	Виконання робіт з металообробки на фрезерувальних, розточувальних, токарних верстатах
Взуттьовик з ремонту взуття	4 500	Майстер з ремонту взуття, ремонт та відновлення взуття, вміння шити, встановлювати набійки, супінатори, каблуки, фарбувати взуття
Виробник харчових напівфабрикатів	3 200	Виготовлення харчових напівфабрикатів
Водій автотранспортних засобів	5 000	Вантажні перевезення за кордон
Водій автотранспортних засобів	5 000	Виконувати роботу водія на евакуаторі з маніпулятором, переміщення вантажів
Водій автотранспортних засобів	4 457	Перевезення поштових відправлень, матеріально-відповідальна особа
Водій автотранспортних засобів	4 000	Доставка молока на молоковозі ГАЗ 3307. Ремонт та обслуговування автомобіля
Водій автотранспортних засобів	4 000	Здійснення доставки хлібобулочних виробів до споживачів відповідно до маршруту
Водій автотранспортних засобів	4 000	Перевезення вантажів (деревне вугілля), довіз до місця роботи транспортом роботодавця
Водій автотранспортних засобів	4 000	Перевезення пасажирів до місця роботи і у зворотньому напрямку

Посада	З/П	Вимоги / Роботодавець
Водій автотранспортних засобів	4 000	Управління автомобілем «Мерседес»
Водій автотранспортних засобів	3 500	Автотранспортні перевезення автомобілями масою від 3,5 т
Водій автотранспортних засобів	3 500	Здійснення пасажирських перевезень за міськими маршрутами автобусами «Богдан» та «Еталон», проведення розрахунків із пасажирями (продаж квитків), підтримання належного технічного стану та чистоти транспортного засобу
Водій автотранспортних засобів	3 500	Перевезення готової продукції
Водій автотранспортних засобів	3 400	Водій групи швидкого реагування. Відповідальність до роботи
Водій автотранспортних засобів	3 200	Вантажні перевезення по Україні
Водій автотранспортних засобів	3 200	Водій швидкої медичної допомоги, графік роботи позмінний, дотримання правил техніки безпеки руху та утримання автомобіля в належному технічному стані
Водій автотранспортних засобів	3 200	Робота на автомобілі «Вольво» (бензовоз), перевезення по Україні
Водій навантажувача	3 500	Комплектування товару відповідно до замовлення
Водій навантажувача	3 500	Управляти автотранспортом навантажувачем вантажопідйомністю 5 т
Водій навантажувача	3 200	Переміщення продукції в приміщенні з температурним режимом від -20 до +5 градусів Цельсія на електронавантажувачі Linde, Balcancar
Водій тролейбуса	3 810	Водіння автотранспортного засобу (тролейбуса) маршрутами міста, якісно, вчасно, з дотриманням графіка
Вчитель початкової освіти (з дипломом молодшого спеціаліста)	2 000	Організація виховного процесу у формі навчання та гри з дитиною, зацікавити дитину до навчального процесу
Геолог	3 200	Опис ґрунтів при бурінні свердловин, оформлення документації при проведенні робіт
Головний бухгалтер	4 500	Ведення фінансово-господарської діяльності підприємства, досконале знання бухгалтерської законодавчої бази
Головний енергетик	4 315	Розробка заходів підвищення ефективності використання паливно-енергетичних ресурсів, надійної й економічної роботи енергоустановок, запобігання аварій та інше
Дизайнер (художник-конструктор)	3 200	Дизайнер внутрішніх інтер'єрів
Директор виконавчий	10 000	Керівництво поточними справами товариства, укладання договорів, затвердження договірних цін на продукцію, тарифи на послуги товариства, представництва товариства перед третіми особами
Директор філіалу (філії)	13 000	Менеджер з сільського господарства, пошук земельних ділянок (паїв) сільгосп-призначення для взяття в оренду та використання в подальшому

Посада	З/П	Вимоги / Роботодавець
Диспетчер	3 200	Приймання замовлень від пасажирів та передача їх по радіо водіям таксі
Диспетчер служби перевезень	3 300	Пошук клієнтів вантажних перевезень, прокладання маршрутів, супровід транспорту по Україні та Європі, знання однієї з мов: польської, англійської чи німецької
Економіст з фінансової роботи	5 000	Визначення розміру доходів і витрат, надходжень і відрахувань коштів, взаємини підприємства з бюджетом, податковими органами, банками, складає баланси доходів і витрат, касові плани і кредитні заявки
Експедитор	3 500	Контроль за дотриманням правил перевезення товару. Здійснення документального супроводження продукції до пункту призначення, оформлення довірених документів (видаткові накладні, товарно-транспортні накладні)
Електрогазозварник	3 600	Зварювальні роботи по ремонту тролейбусів
Електрозварник на автоматичних та напівавтоматичних машинах	3 500	Ремонт та виготовлення стрічкових пил на пилорамах. Луцьк, вулиця Набережна, 4
Електрозварник ручного зварювання	4 000	Зварювання металоконструкцій, тримачів, хомутів
Електрозварник ручного зварювання	3 600	Зварювальні роботи по ремонту тролейбусів
Електромонтажник силових мереж та електроустаткування	5 000	Монтаж і налагодження силових пристроїв, комірок, панелей, розподільчих пристроїв, головних розподільчих щитів; ввід в експлуатацію та сервісне обслуговування електромереж з напругою до 110 кв
Електромонтер з ремонту та обслуговування електроустаткування	3 300	Перевірка і ремонт проводки та електроприладів
Електромонтер з ремонту та обслуговування електроустаткування	3 200	Виконання окремих робіт із ремонту та обслуговування електроустаткування
Електромонтер контактної мережі	4 728	Ремонт та обслуговування контактної мережі
Завідувач господарства	3 200	Виконання дрібних ремонтних робіт в торговому залі
Закрійник	4 000	Виконання економічної розкладки лекал на тканині, розкрій різних типів тканини
Закрійник	3 500	Розкрій спецодягу, розробка лекал
Закрійник-різальник	3 500	Робота із вирізанням деталей крою по лекалам на розкрійній машині
Інженер з буріння (бурових робіт)	3 200	Організація та участь у процесі буріння свердловин
Інженер з метрології	4 000	Калібрування засобів вимірювальної техніки, здійснення спеціальними приладами замірів показників газових лічильників, підготовка висновків за результатами перевірки і вимірів
Інженер з транспорту	4 000	Допомога клієнту у підборі авто та тракторних запчастин, виписка первинної документації

Крім того, є багато інших вакансій, за додатковою інформацією звертатися за адресою: м. Луцьк, вул. Ярошука, 2, тел.: 72-72-58, 4-92-68

Вакансія головного бухгалтера

Компанія «Престиж Україна» – одна з провідних фірм-поставників коркових покриттів в Україні. Головні напрямки діяльності компанії – оптові продажі високоякісних товарів із натурального корку, елітних колекцій керамічної плитки, а також сантехніки через власну дилерську мережу. Компанія «Престиж Україна» – офіційний дистриб'ютор товарів торговельної марки «Egen» (Польща).

Зараз компанія має вільну вакансію головного бухгалтера (внутрішньоекономічна діяльність).

Вимоги:

- вища освіта (економіка, фінанси);
- досвід обіймання аналогічної посади не менше трьох років;
- вправлений користувач ПК;
- методичність, системність, уважність, відповідальність;
- знання польської мови буде додатковою перевагою;
- знання обліку імпортованих та експортних операцій;
- знання податкового законодавства;
- знання бухгалтерських програм 1С, «Арт-звіт плюс», різних клієнт-банків;
- вміння вести переговори з контрольними органами, поставниками й партнерами;

- організованість, зібраність, добра пам'ять, стресостійкість;
- бути на зв'язку.

Умови роботи:

- оформлення відповідно до законодавства України;
- графік із 09:00 до 17:00. Субота, неділя – вихідні;
- дружній колектив;
- своєчасна оплата праці;
- відпустка та лікарняні дні згідно з українським законодавством.

Якщо Ви зацікавилися вакансією, надсилайте детальне резюме з побажаннями рівня заробітної плати зі вказівкою посади.

ТЗОВ «Престиж Україна»
45624, Волинська обл., Луцький р-н, с. Великий Омеляник, вул. Володимирська, 36
тел./факс: (0332) 26-26-99, тел.: (0332) 26-47-99, моб.: (050)4385049
E-mail: info@egen.ua, prestigeukraine@gmail.com
www.egen.ua
facebook <https://www.facebook.com/egen1prestige/>

29.01 ЛУЦЬКИЙ ПАЛАЦ КУЛЬТУРИ **18:30**
вул. Богдана Хмельницького, 1

КВИТКИ ТУТ:

CONCERT.UA
096 222 00 22

ДОВІДКИ
099 642 48 72
067 360 08 01

КАСА ПАЛАЦУ КУЛЬТУРИ	12.00 – 14.00 ПН-СБ 17.00 – 19.00
КАСА ФІЛАРМОНІЇ НА ТЕАТРАЛЬНОМУ МАЙДАНІ	9.00 – 17.00 ПН-ПТ

Projekt współfinansowany w ramach sprawowania opieki Senatu Rzeczypospolitej Polskiej nad Polonią i Polakami za granicą za pośrednictwem Fundacji «Wolność i Demokracja»

Założyciel/Zasnovnik - Валентин ВАКОЛЮК
Zespół redakcyjny/Редакційна колегія:
Walenty WAKOLUK/Валентин ВАКОЛЮК
Natalia DENYSIUK/Наталія ДЕНИСЮК
Wiktor JARUCZYK/Віктор ЯРУЧИК
Iryna KANAHEJEWA/Ірина КАНАГЕЄВА

Redaktor naczelny: Walenty WAKOLUK
Korekta: Jadwiga DEMCZUK, Olga SZERSZEN
Redaktor techniczny: Iryna KANAHEJEWA
Redaktor odpowiedzialny: Aleksander SWICA
Tłumaczenia: Switłana PYZA,
Natalia DENYSIUK

Główny redaktor: Валентин ВАКОЛЮК
Коректори: Ядвіґа ДЕМЧУК, Ольга ШЕРШЕНЬ
Технічний редактор: Ірина КАНАГЕЄВА
Відповідальний редактор: Олександр СВИЦА
Переклад: Світлана ПИЗА,
Наталія ДЕНИСЮК

Адреса редакції:
43025 Луцьк, вул. Крилова 5/7
tel/faks (0332) 72 54 99
e-mail: info@monitor-press.com
www.monitor-press.com

Свідчення про реєстрацію
ВЛ № 339-73Р від 19.05.2009 г.
Тираж: 6000. Замовлення: 1615
Друк - Волинська обласна друкарня:
Луцьк, пр. Волі 27.
Друк офсетний, формат А 3